C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 07 Kult.pdb

PDB Name: Vampýra - 07 Kult
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rani otevřel oči. Nejdříve se domníval, že ho na nose pošimral měsíční paprsek. Ve střeše bylo děr dost a stříbrný kotouč majestátně visel nad věncem stínů sedmitisícovek. Potom se však opakoval zvuk, který předtím ve svém životě nikdy neslyšel.

Chlapec se opatrně narovnal. Předloktí se mu bořila hluboko do slámy. Vlněná deka mu sklouzla až k pupku.

Byla to noc plná citelného chladu, těsně nad bodem mrazu. Protože Ranimu byla zima jenom zřídka, vnímal průzračnost vzduchu jako nanejvýš příjemnou. Už jeho otec ho ujišťoval, že má dobrou krev. Nemyslel to snad nijak vážně, ale Rani se rád držel takových ujištění. Víc než vzpomínky a úloha mu toho po jeho otci, který byl také jeho předchůdcem, nezůstalo.

Úloha byla sama o sobě hrozná. Rani na ni nemyslel rád, i když ji včera vykonal teprve podruhé. S vakem plným střepů odklopýtal do budovy chrámu a vysypal tam obsah svatého obelisku do předem vyhlédnuté skalní spáry.

Když se hodinu poté už bez toho prokletého nákladu vracel zpátky, nevědělo se ještě, koho z jejich středu postihl "střepinový soud" tentokrát. Nejpozději na přelomu dne se však tato zpráva rozšíří jako oheň po chatrčích, prostranstvích i rýžových polích.

Rani se rozhlédl kolem sebe. Už si zvykl na skrovné světlo hvězd. Matka a sourozenci spali poblíž. Vzdychavé zvuky je neprobudily, ačkoliv jejich hlasitost byla na pováženou.

V chatrči, jejíž vnitřek se dal lehce přehlédnout, nebylo nic, co by se dalo označit za původce toho hluku.

Rani se zvedl. Děravá košile, do které vklouzl, ho provázela už léta. Stejně jako páskové opánky, jejichž prošlapané podrážky by konkurovaly poštovní známce. Ještě než Rani vyšel z chatrče, uvázal si kolem pasu provázek, aby mu kalhoty nespadly ke kotníkům.

Tak vyšel do chladné noci. Padající hvězda zanechala stopu na obloze - a zhasla. Někde dupalo stádo koní nebo volů v otevřené ohradě.

Původ vzdychavého hlasu se pořád ještě nedal určit. Ale Rani spatřil něco, co mu vyrazilo dech.

Uprostřed vesnice se zaleskl cizí stín, obklopený strašidelnou aurou!

Rani se rychle otočil a vracel se domů vyburcovat rodinu. Ale tajemná moc mu v tom zabránila.

Ani nehlesl. Nohy se mu pohnuly jakoby samy. Nesly ho k ohnivě žhnoucímu úkazu, ačkoliv se v tomto okamžiku ničeho nebál víc než právě tohoto strašidelného zjevení!

Sbor vzdechů duněl Raniho hlavou. Marně se ptal sám sebe, proč on jediný ten zvuk uslyšel.

Ubývající nocí spěchal k zářícímu domu. Měl strach jako nikdy předtím. Na kůži se mu leskl pot, ale necítil ani pot, ani náhlé ochlazení.

Dveře domu byly otevřené, jako by ho zvaly dovnitř. Za nimi byl vidět rudý odlesk. Otevřené dveře Rani sotva bral na vědomí a poprvé mu blesklo hlavou, že je to všechno jenom sen.

První místnost, do které vklopýtal, byla opuštěná. Brzy nato se však Rani setkal se smrtí v její nejhroznější podobě.

Obyvatele domu, které Rani znal jako všechny ostatní ve vesnici, musel zabít nějaký šílenec v záchvatu krvavého amoku. On ty lidi nejenom zabil, ale rozerval je na kusy. Všechny hrudníky byly otevřené.

Rani nemohl utéci. Nemohl se probrat z noční můry. Vrávoral dál - a v další místnosti našel vyrvaná srdce těch, které objevil předtím. Byla naskládána jako k nějakému rituálu.

Když se chtěl Rani s hrůzou odvrátit, objevilo se něco za zakrvavenými orgány. I když to vlastně bylo příliš velké na to, aby se to za nimi mohlo schovávat. V tom samém okamžiku umlkly vzdechy v Raniho hlavě. Pochopil, že to byly vzdechy těch zavražděných.

Postava, která se k chlapci blížila, byla zahalená v rudé kutně. Podle velikosti postavy se zřejmě jednalo o dospělého.

Rani jako by měl v žaludku kámen. Domníval se, že je další na řadě, aby zemřel. Ale ani na základě tohoto přesvědčení se nedal na útěk. Vytřeštěnýma, strnulýma očima sledoval to, co se zdálo být neodvratné.

Pod širokou kapuci se leskla černá, jakoby přezrálá temnota.

Když postava rozpřáhla ruce, roztáhla se tma před jejím obličejem jako závěs.

To, co se ukázalo, zmrazilo Ranimu krev v žilách.

Hlava postavy byla úplně obalená něčím, co vypadalo jako stažená zvířecí kůže, kterou někdo sešil nití v strašlivou masku. Volné byly jenom oči a ústa. Ale to, co prosvítalo mezerami, nevypadalo lidsky ani vzdáleně.

Ruka, rovněž potažená kůží, vyjela chlapci vstříc a ztěžka dopadla na jeho pokožku. Tíha té ruky jako by ho tlačila k

zemi. Cizí myšlenky se míchaly s jeho vlastními.

Dozvěděl se, co má dělat.

Když opustil místo masakru, aura kolem domu zmizela.

Rani vyčkal až do ranního svítání, dokud se obyvatelé vesnice neprobudili, a zpravil je o zločinu.

V těch hodinách ztratil definitivně svoji nevinu. Ve svých deseti létech v noci dozrál, a jeho včerejší přátelé ho nemohli poznat.

Přišel ze stínu. A on sám nebyl víc než stín, iluze nějakého muže. Ale s každým krokem, kterým se přibližoval, byly jeho obrysy zřetelnější, jeho nahé tělo nabývalo na hmotnosti.

Mladá žena mu s očekáváním hleděla vstříc.

Také ona na sobě neměla oblečení - a nejen to. Stejně nahé byly její myšlenky. Byla bez jakýchkoliv vzpomínek... ano, nevěděla ani, kdo ona sama je. Celé její myšlení bylo upřeno výlučně na vzrostlou, štíhlou postavu muže, který už došel až k ní, zvedl pravou ruku a pohladil ji po tváři.

Nechala si to líbit. Neměla vlastní vůli. Existovala jenom pro tento okamžik.

Usmál se. Jeho jemně řezaný obličej odrážel enormní zkušenosti. Zvlášť nápadné bylo jeho znamení ve tvaru kříže, které se lesklo na jeho pokožce.

Muž od ní odstoupil a opatrně ji nechal klesnout na zem.

"Ty smíš všechno," řekl. "Jenom ne zklamat. Co mám udělat?" Rozpřáhl ruce, ukázal prázdné dlaně a nepochybně demonstroval, že se jí - aspoň symbolicky - vzdává.

Pohledem sjela na jeho vztyčený a ztvrdlý úd. Byl obrovský.

K nevázané vášni se přidal nový pocit. Nezraní ji, když...?

Znovu před ní v duchu probleskla vzpomínka. Pocit, jako by to všechno už jednou zažila. Ale z jiného pohledu. Ne aktivně, ale... pasivně.

Muž před ní klesl na zem, otočil se a založil si zápěstí vzadu za tělem.

"Zruším svoje sídlo tady, aspoň prozatím," řekl jakoby mimochodem, zatímco ona (ne, ne ona: její tělo!) sáhla po tenkém závoji, který ležel vedle ní, a zkušeně mu s ním zápěstí zavázala. "Mohlo by mít fatální důsledky, ztratit ještě více času. Pokud by se o ni někdy pokoušeli jiní..."

"O kom to pořád mluvíš?" zeptala se, ale muž zjevně neměl chuť něco vysvětlovat.

Pokrýval její tělo nesčetnými polibky. Hmátla po jeho mužství a obemkla je rukou.

Chladné. Bez života.

Ta myšlenka z ní vyhnala žádost. Byl cítit jako... mrtvý, ne jako živá bytost. A najednou cítila jeho polibky jako doteky mrtvého masa.

Její tělo se o tohle zjištění pranic nestaralo.

Se zasténáním vklouzla pod něj. Jeho úd se jí dral do klína, domáhal se vstupu. Ona to však chtěla na svůj způsob. Podle zvyklostí svého druhu.

Otočila se na všechny čtyři a tiskla horní polovinu těla k zemi. Jeho nehty se jí bolestivě zarývaly do zad a povzbuzovaly její žádost ještě víc.

Potom byl za ní. A i když ho v téhle poloze vůbec nemohla vidět, přece jako byl před ní. Kdyby vůbec neležela na zemi, tak...

Byla za ním, vzdálená několik metrů. Ve... skříni?

Ve stejném okamžiku cítila, jak do ní vniknul. Náhlá bolest roztrhla závoj na jejích vzpomínkách.

Ten muž byl...

"Landru!"

S výkřikem hrůzy se probudila. Kolem ní bylo přítmí. A před ní... opěradlo křesla?

"Jen klid," zazněl vedle ní čísi hlas. Nějaká ruka se jí položila na rameno a ona v prvním okamžiku pod tím dotykem ucukla. "Co je s tebou, Lilith?"

Konečně se jí podařilo otřepat se z leknutí. Otočila hlavu. Vedle ní seděl Duncan Luther a povzbudivě se na ni usmíval. Kolem byl vydýchaný, ospalý vzduch velkého letadla plného pasažérů při nočním letu.

Lilith už se úplně vzpamatovala. Napětí z ní spadlo. Zhluboka se nadechla a pokusila se opětovat jeho úsměv. Šlo jí to jen ztěžka.

"Už jsem zase v pořádku. Měla jsem zlý sen."

Ale hluboko v ní se ozval zrádný malý hlásek.

Byl to opravdu - jenom sen?

Pamatovala si tu scénu úplně přesně: Když vnikla do Landruovy komůrky v odsvěceném kostele, pozorovala jeho a vlkodlačici při milostné hře.

Ve snu se však nezažila jako pozorovatelka.

Ona byla Landruovou milenkou.

To jako by potvrzovalo, co cítila už při prvním setkání s nejmocnějším z upírů a co ji vyvádělo z míry: Landru nebyl jenom její velký protivník, nenáviděný nepřítel, jehož plány zkřížila a kterého měla zničit.

Stejně tak ji přitahoval, fascinoval ji. Něco v ní, tmavá součást jejího dědictví, ji k němu nezadržitelně přitahovala.

A to ji naplňovalo hlubší hrůzou, než ten sen...

Strašidelné světlo zalévalo místnost chrámu, kde byla už od nepaměti strážena rakev. Obklopovaly ji Inkarnace v rudých kutnách. Jejími uzavřenými stěnami dostaly první informace a neprodleně je vyslaly dál. Lidé ve vesnici už věděli, co bude následovat.

Probouzení Onana byl dlouhodobý proces. Teď byl u konce.

Kámen dřel o kámen. Víko rakve se po centimetrech posunovalo stranou. Ozval se zvuk, jako by vzduch pronikl do vakua. Bylo to jediné krátké přerušení naprostého ticha.

Potom se víko rozpadlo v prach.

Také to se stalo nehlučně.

Inkarnace přistoupily blíž. Jejich kutny ani nezašustily. Hleděly do rakve jako do velké vany naplněné zmrzlou černí.

Kompaktní, ztuhlá tma se začala rozpadat. Tát. Zkapalňovat se.

Nositelé kuten trpělivě čekali. Už celá tisíciletí střežili chrám a jeho poklady. A pěstovali KULT.

Najednou se z černi vynořila ruka se sevřenou pěstí.

Chrámem projelo zachvění.

Inkarnace ztuhly beze strachu.

Objevila se druhá pěst.

Nová vlna chvění, kterou bylo cítit snad až do údolí, roztřásla budovy chrámu. V rozsáhlém komplexu bylo skryto dalších šest rakví. Všechny přestály událost bez úhony.

Jenom Onan se probudil.

Ještě nikdy se neprobudilo současně víc spáčů než jeden. Ještě nikdy nebyl kult zhanoben takovým způsobem!

UKAŽTE MI TU MRTVOU! ozvala se jedna pěst. CHCI VNÍ ČÍST! doplnila druhá pěst.

Bimal vnesli dovnitř. Zhanobené tělo bylo pomalu předáno pěstím, které ho s sebou stáhly do černoty.

ČTU A ROZUMÍM, zašumělo to v tělech Inkarnací.

Potom se Onan přesunul ve své celosti z minulosti do přítomnosti. Chvění přestalo.

Delhi

Cizí kraj.

Cizinka...

Mladá žena v lososových šatech zaváhala. Poté, co prošla tunelovým spojením mezi Boeingem 4 a přijímací halou letiště, zmocnil se jí pozoruhodný pocit.

Spontánně se rozpomínala na vše, co o několik dnů dříve slyšela z Landruových úst. Její nepřítel s sebou na cestách kolem světa neustále nosil váček s mateřskou půdou - aby se v cizině cítil jako doma.

Lilith Edenová poprvé opustila to, co jiní nazývají "domovem". Půdu s sebou neměla...

Mohla by mít tahle přechodná nejistota skutečně něco společného s kouskem země, na které se před devadesáti osmi lety narodila, ale kde většinu času prospala?

Její průvodce hned zjistil, že má nějaký problém, a zavedl ji "do klidných vod" - křížem přes letištní halu.

"Co to bylo?" zeptal se Duncan Luther. Sportovní oděv mu slušel lépe než sutana, o kterou měl zájem dříve, než se seznámili. Velký blondýn vedl poloupírku dál. Žádný z dalších pasažérů si nevšiml její nejistoty. Dvojice se stáhla do klidného koutku rozzářeného letiště.

"V jednom okamžiku mi bylo nějak zvláštně," odpověděla Lilith s malým zpožděním. Zelené oči se jí leskly.

"Zvláštně?" opakoval jako ozvěna.

Lilithin jemně řezaný obličej se přitom stáhl. Její rysy připomínaly její slovanské předky. Byly plné půvabu, s vysokými lícními kostmi a lehce zešikmenýma očima. Mramorově bílá pleť kontrastovala s bohatými havraními vlasy.

Tam, kde stroj indických aerolinií odstartoval, byla bledost společenským závazkem. Austrálie trpěla pod poškozenou ozónovou vrstvou. Slunění se dávno mezi milovníky slunce nepěstovalo, a od Lilithina probuzení si na sebe v bývalé britské korunní kolonii dávali pozor i upíři.

Lilith v sobě měla hluboce zakořeněnou nenávist vůči těm, kteří nevrhali stín, a měla v sobě něco společného s posláním, o kterém ještě nevěděla nic bližšího.

Jako dítě upírky a smrtelníka byla určena k boji proti vlastnímu rodu, který žil již odpradávna mezi lidmi a podle libosti s nimi manipuloval. Tahle prastará rasa Lilithinu matku Creannu pronásledovala a zahubila, a její otec, Skot jménem Sean Lancaster, byl brutálně zavražděn.

Mezitím se Lilith dozvěděla, kdo je vrah, a setkala se s ním i osobně. Jmenoval se Landru a byl legendami opředenou postavou mezi upíry.

Jeho pronásledovali do Indie.

Od upíra, kterého se jí podařilo vzít do zajetí, se Lilith dozvěděla, že Landru už přes dvě a půl století křižuje kontinenty, aby získal něco, co má rozhodující význam pro Starou rasu.

Landru vlastnil starou mapu nakreslenou na lidské kůži, od které si sliboval, že ho přivede k Liliovému poháru, ukradené zvrácené svátosti upírů.

O tento pohár se jednalo.

Když se to Lilith dobrodružným způsobem dozvěděla, dostala se k vlastnictví oné mapy,1 neváhala a vydala se po Landruových stopách.

Stále ještě si nebyla jistá, zda ji bude těšit Duncanův doprovod. Co se jeho týkalo, zmítaly jím dvojznačné pocity.

Náklady na to, aby opustila Austrálii bez dohledu a komplikací, byly obrovské. Bez "MacBeth", reportérky sydneyského Morning Heraldu, by ji přípravy na cestu zabraly ještě více času. Byla to také ona, která Lilith provedla džunglí úřadů. Přesto by to bez zvláštního poloupírčina talentu přesvědčovat lidi vůbec nešlo tak klidně a bez problémů a falešné doklady pro sebe a pro Duncana by nezískala. On se teď jmenoval Luther Keaton, a u sebe Lilith neviděla žádný důvod pro to, aby si měla měnit jméno. Proč také - koneckonců nebyla nikde registrována.

Podobným způsobem nakonec získali i víza.

Nakonec si museli ujasnit i finanční stránku celé věci. MacBeth nechtěla k tomu všemu, co už provedla, ještě krást a Lutherovy skrovné prostředky byly zmrazeny a nedaly se vyzvednout bez vysokého rizika, že bude zatčen.

Lilith vyřešila problém pro ni typickým způsobem. Morální zábrany neměla. Koneckonců nepotřebovala peníze pro svůj osobní rozmar, ale proto, aby upírům vzala to nejcennější, co měli - nebo co by brzy měli, kdyby včas nejednala.

Stará rasa liliový pohár nutně potřebovala, aby si obstarala dorost. Jak se mezitím Lilith dozvěděla, mohli sice upíři při tišení své žízně dál produkovat otroky bez vůle -takzvané služebné kreatury, ale tyhle kreatury neměly žádnou magickou sílu. Z toho důvodu na ně jejich tvůrci nehleděli jako na rovnocenné. Jejich činnost se omezovala na jediné: Sloužit!

Lilithin okamžitý nápad, poté, co se o tom dozvěděla, byl ukrást liliový pohár před Landruem, a tak ho navěky zničit. Nesmí už rozšiřovat žádné neštěstí!

Odvážná myšlenka, když si představíme, že Lilith nevěděla vůbec nic o struktuře toho předmětu.

Někdo tak mocný jako Landru po něm pátral více než 50 let: představa, že ho má na dosah ruky, byla přitažlivá, ale nakonec ji vždycky něco narušilo. Lilithin optimismus však stoupl Landruovou překotnou cestou do Sydney. Jeho chování ukazovalo na to, jako by se sám bál, že někdo - Lilith! - by mohl sklidit plody jeho úsilí ještě před ním.

Tahle představa dodala Lilith sil.

Neočekávanou mezihru spočívající ve "vyzvednutí" peněz měla už za sebou. Po páteru Lorrimerovi se už podruhé žádný člověk nepokusil vzepřít jejím hypnotickým silám!

Bankovní úředník za devizovou přepážkou se jenom cynicky ušklíbl, když ho Lilith naléhavě prosila, aby jí vyplatil pět tisíc dolarů z fantazijního konta. Lilith brala nepovedený pokus jak žert a v další bance to zkusila znovu.

Tam už to šlo bez problémů.

Později se o tom problému bavila s MacBeth a s Lutherem. Oba zastávali teorii, že rozdílní lidé rozdílně reagují na tradiční hypnózu.

Duncanův hlas ji vrátil zpátky do přítomnosti. Bez problémů prošli všemi kontrolami. Cestovali s lehkými zavazadly. Kromě toho, co měli na sobě, a kromě jediné tašky, ve které měli nejnutnější věci, nevezli s sebou nic.

Lilith bloudila očima po hale, ve které vládl čilý ruch. "Kde?"

Naznačil směr a v tom samém okamžiku se objevil průvodce, kterého jim zprostředkovala MacBeth. Díky své práci měla nejlepší kontakty na řadu zahraničních korespondentů sydneyského Morning Heraldu.

Muž ve světlém obleku se jmenoval Himachal Pradesh. Nesl tabulku s nápisem novin. Beth ho doporučila jako skutečného znalce země.

Nezmínila se však o tom, jak byl atraktivní.

Jeho už sama o sobě tmavá pleť byla ještě podtržena nakrátko ostříhanou černočernou kšticí. Jeho výrazné rysy obličeje a pěstovaný černý knír Lilith hned uchvátily.

Luther si jejího planoucího pohledu nevšiml. Byl příliš soustředěn na muže, který je měl vyzvednout. Máchaje taškou se vrhl k Pradeshovi.

Lilith ho následovala s menším odstupem, a přitom se ne poprvé ptala sama sebe, co by se dělo, kdyby Luther jednoho dne přišel na to, že její sexuální zvyky se nedají měřit lidskými měřítky. Že - krátce řečeno - nemůže být věrná...

Krátce před jejím odletem skoro došlo k prvním intimitám s Beth, která Lilith už nějaký čas pořádně vzrušovala. Jenom náhoda zabránila tomu, že to nevyšlo.

Aspoň prozatím.

Ale ani o tom "Luther Keaton" nevěděl. Bylo trapné, že Himachal Pradesh měl oči jenom pro Lilith a Lutherovi věnoval jen skrovnou pozornost v rámci pouhé zdvořilosti. Zdálo se, že si to Luther uvědomuje, a to zakládalo důvody pro budoucí konflikty.

Přitom Lilith nemohla svou těkavou fantazii nijak zastavit.

Himachal Pradesh převyšoval Luthera aspoň o půl hlavy. Měl úzký, citlivý obličej a jemně utvářené ruce, na kterých byla také vidět jeho jemnost. Bronzový tón jeho kůže a pěstovaný knír nad horním rtem mu propůjčovaly něco aristokratického. Na prstech měl několik prstenů. Na hrudi se mu houpal stříbrný talisman.

Jak očekávali, mluvil plynně anglicky, ale nezdržoval se dlouho formalitami. To, že při uvítání přehlédl Lilithinu napřaženou ruku, mu odpustila . Jiný kraj, jiný mrav.

"Musíte být hrozně unavení," řekl starostlivě. "Zavedu vás do hotelu."

Venku na ně čekala teplá noc plná exotických vůní, které však těžko zastíraly pach rozžhavených motorů a kerosinu. Šestiapůlmilionové město jako New Delhi skutečně nebylo klidné.

Luther si sedl trochu rozmrzele na zadní sedadlo poněkud rozlámaného mercedesu. Cesta do asi deset mil vzdáleného centra města proběhla nezvykle tiše. Také Pradesh se omezil jen na nejnutnější poznámky. Ozval se těsně předtím, než se objevil hotel v Mansing Road.

New Delhi se předvádělo zahraničním hostům jako nepřehledné hemžení mraveniště. Tříkolky, rikšy tažené jízdním kolem, normální kola, taxíky, nákladďáky a samozřejmě auta - žádné zřejmě mladší než dvacet třicet let - se hnaly stejně rychle po širokých i úzkých silnicích, osvětlených i v noci.

"Všude jsou velké přípravy na Velkou přehlídku," vysvětloval Himachal Pradesh ten rumrajch. "Za tři týdny se bude konat svátek Dne republiky, který se slaví v celé zemi."

Jako korespondent zahraničních novin patřil Pradesh k lépe placeným lidem v indické společnosti. Proč si nepořídil luxusnější jízdní prostředek, bylo jasné tváří v tvář vládnoucímu chaosu v dopravě.

TADŽ MAHAL najednou zasvítilo velkými neonovými písmeny nad portálem opravdového paláce turistů.

"Nejdřív musím tam někam," pronesl Luther rozhodně, sotva vstoupili do foyer hotelu.

V tom okamžiku se Lilith rozhodla. Čekala na první příležitost, aby něco Pradeshovi nenápadně zašeptala. Přes jeho obličej přelétl překvapený výraz, ale brzy se zase rychle opanoval.

Když se Luther vrátil, zeptal se nemilostivě: "Kde je ten chlap? Vypařil se?"

Lilith s šimráním na bříšku zavrtěla hlavou. "Je v recepci, přinese nám klíče."

"Taková péče..."

Mlčela.

Tu se Pradesh vrátil. Už zdaleka dělal lítostivá gesta.

"Co je?" zeptal se Luther. "Problémy?" Podle jeho tónu se dalo poznat, že jen čeká na příležitost, jak to Pradeshovi všechno oplatit.

"Bohužel," opakoval Ind, podíval se však přitom na Lilith. "Mé rezervaci špatně rozuměli."

"Pokoje nejsou?" zeptal se Luther. Na hodinách ve foyer byly téměř tři hodiny a on byl únavou ještě víc rozmrzelý.

"Ale ano." Himachal Pradesh kývl. "Ale místo objednaného dvoulůžkového pokoje jste dostali dva samostatné jednolůžkové pokoje."

"To přežijeme," vmísila se do toho Lilith a otočila se k Lutherovi. "No ne?"

Zavrčel něco nesrozumitelného: Znělo to málo přátelsky.

"Mohu zkusit ještě někam zavolat," nabídl se Pradesh. "Možná se tady někde v blízkosti najde ještě něco jiného."

"To není třeba. Jsme přizpůsobiví," ujišťovala ho Lilith.

"Je mi to opravdu líto. Nechám vás probudit na snídani. Potom se domluvíme na všem ostatním." S těmito slovy je Pradesh opustil.

Luther sevřel rty. Ještě hůř se tvářil, když zjistil, že jejich pokoje leží v rozdílných poschodích.

"Fantastická organizace!" mumlal si. "Moc děkujeme, pane Pradeshi!"

"Buď tolerantní." Lilith se jemně usmála. "Chceš raději ten pokoj dole, nebo nahoře?"

Vytrhl jí jeden klíč z ruky a otočil se k výtahu. "Uvidíme se ještě?"

"Jsem k smrti utahaná."

Kývl. Kabina výtahu se za ním zavřela a vynesla ho do nejvyššího poschodí výškové budovy hotelu, která se k indickému chaotickému hlavnímu městu hodila jako ona pověstná pěst na oko...

Místní čas 3.00

Někdo tiše zaklepal.

Neztrácí čas, pomyslela si Lilith a skousla rty. Opřela se zády o chladné dveře pokoje a ptala se sama sebe, jestli nezašla příliš daleko.

Věděla, že ještě může ustoupit. Když se však znovu ozvalo zaklepání, otevřela. Svou touhu jednoduše nezvládla.

Himachal Pradesh stál sebevědomě před ní. Lilith za ním zavřela dveře a otočila klíčem. Svítila jenom malá lampička u stropu. Ind s úsměvem natáhl ruku, kterou měl doposud schovanou za zády. Držel v ní láhev a dvě vysoké a úzké sklenice. Šikovnost, kterou přitom prokazoval, napovídala, že tohle gesto na své hosty nezkouší poprvé.

"Jak originální," prohodila přesto Lilith. "Ale musím, bohužel, odmítnout - aspoň prozatím. Nemohu alkohol. A otevřeně řečeno, myslím, že Indové mají alkohol přísně zakázán."

"Za prvé jsem jednoduše zkažený. A za druhé to není alkohol," ozval se Pradesh, "ale šampaňské. Domácí značka."

Lilith se odlepila od dveří. "Děkuji, mám jiné chutě."

"Tak...?" Ind se nedal rušit, otevřel láhev a naplnil obě sklenice. Bublinky nahlas šuměly.

Pradesh zvedl skleničku a připil jí na zdraví. "Skutečně ne? Maličký doušek?"

Zavrtěla hlavou. Ještě když pil, začal si uvolňovat uzel kravaty. Přitom se pohledem zastavil na talismanu, který jako by ho fascinoval.

"Má nějaké speciální určení?" zeptala se Lilith.

Himachal Pradesh se zasmál. Šperk byl ze zašlého stříbra, které už dávno ztratilo lesk. Představovalo tygra s agresivně otevřenou tlamou. "Jsem Hindu a jsem stoupencem učení šaktí," řekl Pradesh. Očima zkoumal, jestli jeho prohlášení vzbudilo nějaký ohlas. Když to vypadalo, že ne, pokračoval: "Ve volném čase praktikuji tantru."

Indický svět bohů a víry jí nebyl zcela neznámý, i když se během letu nechala jen zcela zběžně informovat. Luther obstaral příslušnou náboženskou literaturu. Byla v ní aspoň povrchově zmíněna všechna možná témata. Stačilo to k tomu, aby měla představu o tom, o čem Pradesh mluví. Možná chuť ho hýčkat nesouvisela s úzkým propojením víry a erotiky, o které četla.

"Kult tantry," vysvětloval Pradesh a věděl přitom, že ji jeho slova stále více vzrušují, "vidí ve spojení muže a ženy pokračování bývalého stvoření světa Šivou a jeho božskou chotí Paravátí."

Lilith si znovu vzpomněla na Esbena Storma a na své zážitky s australským domorodcem. Z vlastní zkušenosti znala mnoho variant zemských mýtů a náboženství. To, co pro Australany byli Wondjinas, bylo u Indů zřejmě - podle jejich vyznání víry - podstatné více rozvrstveno. Bylo tu mnoho individuálních božstev, mezi nimi Šiva a Paravátí, o kterých

mluvil Pradesh.

Ind vzal stříbrný amulet mezi dva prsty a otáčel jím. "Každé z našich božstev má své vlastní charakteristické zvíře. Proto ten tygr."

"Komu patří? Šivovi?"

Himachal Pradesh zavrtěl hlavou. Poprvé bylo v jeho rysech jakési napětí, které mělo sotva co společného s intimitou situace. "Tygr patří Kálí."

"Té strašlivé bohyni Kálí?"

"Té často špatně chápané bohyni Kálí," opravil ji Pradesh. "Kálí je Šivovou šaktí - ženskou energií postavenou na jeho úroveň, která teprve umožňuje plné rozvinutí jeho energie a nemá nic společného s jeho pravou ženou, Paravátí..."

Odmlčel se, postavil prázdnou skleničku vedle láhve a změnil téma hovoru.

"Musím přiznat, že otevřenost vaší nabídky mne původně trochu zaskočila. Myslel jsem, že vy a váš přítel jste..."

Lilith mu pomáhala ze saka. A když mu pak chvatně rozepínala běloskvoucí košili, zachoval si Pradesh nad sebou plnou kontrolu. Její přímost musela být pro muže jeho kultury zcela nezvyklá. Znalecky pohladil - nejen pohledem - Lilithina prsa, která byla nepřehlédnutelná a rýsovala se pod lososovými šaty. Bylo zřejmé, že nepotřebuje podprsenku na to, aby udržela jejich perfektní kulatost.

V Pradeshově pohledu jako by se objevilo něco skleněného. Polohlasem se zeptal: "Co by řekl, kdyby se dozvěděl, že jsem dvojlůžkový pokoj před chvilkou v recepci změnil na dva jednolůžkové?"

"Proč a od koho by se to měl dozvědět?" přerušila ho Lilith. "Od tebe snad ne..."

"Samozřejmé, že ne..."

"No tak!" Kalhoty přenechala jeho vlastní šikovnosti. "Já se jenom trochu opláchnu." Kývla směrem ke koupelně a nechala ho samotného.

Když se vrátila, věnovala se už jenom Pradeshovi. Až na jemný závojíček, který si šelmovsky uvázala před obličejem, byla úplné nahá.

Závoj byl ve skutečnosti symbiont, který se poslušně přeměnil. Záhadný živý dárek matky provázel Lilith od té doby, co ukázala sydneyskému rodnému domu záda.

Bylo to prokletí i požehnání v jednom. Na jedné straně Lilith několikrát zachránil život v době, kdy si ještě nebyla vědoma své vlastní síly. Na druhé straně to nedělal jen tak. Sám se staral o odměnu za své "dobré skutky".

Černá upírská krev jako by pro něj byla elixírem. Ale čekal bezmála sto let bez jediné kapky, než po smrti Creanny - Lilithiny matky - dostal nového hostitele. To všechno dokazovalo, že Lilith v této bytosti možná nezískala stálého průvodce.

Symbiont musel být stovky let starý. Určitě toho musel vidět a zažít nekonečně víc než Lilith, jejíž život se skládal jen ze snů a falešných vzpomínek. Pravděpodobně měl také své vlastní jméno: Dělal však z toho právě takové tajemství, jako ze jmen Lilithiných rodičů, která se dozvěděla teprve od Esbena Storma, domorodce.

Teď však hodila všechny rušivé myšlenky přes palubu. Chtěla konečně utišit žádost, která v ní rostla od setkání s Pradeshem.

To, že se Ind mezitím zbavil všech rušivých kusů oděvu a vleže ji očekával na posteli, jí nahrávalo.

Lilith sklouzla za ním.

Uměla člověka očarovat, aniž by k tomu použila hypnózu. "Očarovala" Pradeshe svojí ženskostí.

"Co musím udělat," zašeptala, "abych mohla plně vychutnat rozkoš ‚tantry'?"

Její rty se přes závoj dotkly horkým polibkem jeho nahé hrudi.

"Začneme něčím, co ti určitě nebude úplně cizí," odvětil právě tak tiše. Chtěla levou rukou uchopit jeho úd, ale on ucukl, jako by ho kousla tarantule.

"Musíš se naučit," vyrazil ze sebe, "že levá ruka je nečistá a hodí se jen pro toaletu. Kdyby ses jí dotkla mužského lingamu, považovalo by se to za velmi, velmi zlé...."

Ležel na zádech a v jemném světle lampičky jí dával pokyny, dokud se, obrácena k němu zády, neuvelebila na něm v poloze jízdmo.

Velmi jemně a velmi zkušeně do ní vnikl. Jeho mužství se mezitím značně zvětšilo, a on ji teď dráždil rukou a nechal ji, aby kroužila pánví. Když zrychlila tempo, poprvé zasténal.

Také Lilithin dech se zrychloval. "Jak - se jmenuje - tahle poloha...?"

Rukama jí hnětl zadeček. "Garuda," vydechl chraptivě a dodal. "Jezdecké zvíře... Boží..."

Poslední slova sotva vnímala. Plna vnitřního žáru vychutnávala věčnou hru mezi mužem a ženou. Jmen pro to bylo dost. Jedno však zůstávalo pořád stejné:

Touha.

Vášeň.

Extáze.

Také to, co jí prošlo na vrcholu její žádosti - když byla její oběť nejbezbrannější - mělo mnoho jmen a mnoho obličejů, na konci však bylo totéž:

Zlo.

Temnota.

Smrt!

Místní čas 4.03

Duncana Luthera alias Duncana Keatona něco brutálně vytrhlo ze spánku, když v jeho bezprostřední blízkosti praskla okenní tabulka.

Kolem se hýbalo něco, co jen tušil, ale nemohl vidět. Zvenku sem sotva doléhalo světlo, protože pokoj byl v nejvyšším poschodí Tadž Mahalukam jen slabě doléhaly odlesky městského osvětlení.

Jednal instinktivně a skulil se z postele, která stála u jedné ze stěn pokoje. Strhl s sebou pro každý případ i povlečení postele a mrštil jím směrem k oknu.

Tam bylo rozbité sklo.

Odtamtud se blížilo nebezpečí!

Bylo zřetelně slyšet, že deka i polštáře narazily na něco, co včas neuhnulo. Hlas, který zazněl sotva tři kroky od Luthera, se zaryl do jeho mozku jako dlouhý rezavý hřebík. Nebyly to lidské zvuky. Něco podobného Luther slyšel naposledy toho dne, když se v Leichhardtu potkal s vrahem svých rodičů.

"Kaarz paari!"

Co to bylo?

Kletba, jejíž účinnost přesahovala hranice států, protože platila pro bytosti, které neznaly hranice?

A jaký jazyk to vlastně byl?

Tvůj jazyk, ty, blázne! Zavrčelo jeho nitro na vlastní ego.

Neměl čas o tom moc uvažovat. Jeho protivníkovi - Luther si nebyl jistý, jestli je jeden nebo je jich víc - tma očividně nevadila. Tím byl jasně v převaze.

A bylo jasné i to, co musí Luther nejdřív změnit, aby měl aspoň náznak šance.

Lilith tady nebyla. A díky lovce upírů, před kterou měla respekt dokonce i Lilith, už neměl. Shořela při boji v Leichhardtu.

Tu to po něm chňaplo.

Chytilo ho to za krk a mávalo to s ním vzduchem jako s panenkou!

V nouzi si Luther vzpomněl na to, na co myslel nerad. Souviselo to s kostelem...

...a s BOHEM, ty třikrát prokletý blázne!

To souhlasilo. Po neúspěšném atentátu na své rodiče ztratil víru v náboženství. To se však nevylučovalo s tím, že ještě pořád věřil v Boha. Jenom už nevěřil na všeobjasňující pohled církve.

Ušlechtilý Bůh by nedopustil to, co se teď na zemi každodenně dělo. Ve věcech Boha se Luther orientoval spíš na výklad Starého zákona. Tam nikdy nebyla řeč o moudrém starém muži s bílým plnovousem. Tam se to naopak hemžilo příběhy o tom, jak Bůh lidi trestá. Vyhnání z ráje. Potopa světa. Sodoma a Gomora...

Špatné časy pro teoretiky, pomyslel si Luther - a mrštil po útočníkovi tím jediným, co mu ještě zůstalo.

Slovy!

Krátkou pokornou modlitbou, tak prostou, že ji uměl už jako dítě. Ale mnohdy právě ty nejjednodušší věci mají největší sílu.

Tady také.

Něco se před Lutherem zhroutilo. Paňáty se stáhly dozadu.

Tvrdě dopadl na zem a plazil se tam, kde tušil dveře.

A vypínač.

Prsty hmatal po tapetě a celé sekundy se ho pokoušel najít, odříkávaje přitom jména dvanácti apoštolů.

Pěstí udeřil do vypínače.

Místnost zalilo světlo.

Před Lutherem se zjevil obličej jeho nepřítele.

Nebyl to první obličej upíra, který viděl. Ale mohl být poslední.

Modlitby nestačily na zastavení útočníka. Bylo mu z nich nevolno, měl bolesti. Ale to byla jen bodnutí špendlíkem. Nic, co by ho mohlo trvale zastavit nebo zahnat na útěk. I když to byl jenom jediný upír...

Moc mu toho udělat nemohu, pomyslel si Luther. A v tomtéž okamžiku pochopil, že další už se zřejmě starají o Lilith.

Zcela jistě byli ti další stejného druhu jako tenhle.

Na to, aby varoval Lilith, už bylo zřejmě příliš pozdě.

Luther se soustředil na to, co vlastně musí ještě udělat. Musel zachránit vlastní kůži. Zoufale se rozhlížel po nějaké příhodné zbrani.

Nebylo tam nic.

To věděl i upír. Usmál se, i když mu byl humor zřetelně cizí. Zevnějškem vypadal jako příslušník nějaké vyšší kasty.

Jak se mu podařilo dostat do tohoto odlehlého poschodí, teď Luther neřešil. Luther dávno věděl, že upíři dokážou měnit svůj zevnějšek podle libosti. Pomocí magie se dokázali okamžitě po přeměně zjevit v jimi vybraném oděvu.

Tenhle měl na sobě šedý hedvábný oblek.

Krvavé stříkance na něm nebyly vidět.

Chytře promyšleno, pomyslel si Luther sarkasticky.

"Co se mnou chcete provést? Kdo jste?" Přestal se modlit a pokusil se získat čas jiným způsobem.

Marně.

Vetřelec neznal milost. Zřejmě už se mu to zdálo být příliš dlouhé. I vrahové mívají - často velmi speciální - pocit ctižádosti. Jeho ostré špičáky se leskly plny potměšilosti.

Upír se na něj vrhl.

Zatraceně, pomyslel si Luther zcela bez rozumu. To indické dobrodružství nezačíná zrovna dobře.

A všechno bylo pryč.

Stejně jako život...

Místní čas 4.06

Touha vrcholila.

Lilithiny smysly hořely jako v ohni.

Himachal Pradesh zoufale zavrčel. Vůbec nevěděl, jak se stalo, že z něho Lilith sklouzla a spadla na zem.

Přiblížily se tiché stíny a najednou byli obklíčeni půltuctem postav, ve kterých Lilith bez potíží poznala své úhlavní nepřátele.

Upíry indické krve.

Smečka jako v Sydney. Jenže tady, v centru exploze lidské populace, se měli jako myši u špeku!

Později považovala Lilith za neodpustitelné, že s něčím takovým nepočítali.

Landru podle všeho dosáhl této země ještě před nimi. Z Austrálie se nonstop letem dalo do Indie dostat jen přes dvě významná letiště - New Delhi a Kalkatu. Delhi bylo výhodnější pro případný další let. Snad právě proto zvolil Landru právě tuto možnost. A jako pro cestující legendu pro něj určitě nebylo těžké angažovat zdejší smečku k tomu, aby mu kryla záda.

Že se to stalo a že sledovali mezinárodní letiště a přesně si vzali na mušku příchozí ze Sydney, dokazovalo, že Landru zřejmě velmi dobře věděl, že Lilith se vydala po jeho stopách!

V konečném důsledku to znamenalo, že zřejmě vzdal svůj původní úmysl dostat Lilith do rukou živou. Liliový pohár byl pro něho důležitější.

Když se jeden z vetřelců vrhl na Pradeshe, jednala Lilith instinktivně. Nevěděla, že za její chybu bude pykat on.

Rozhodně se vrhla na štíhlou mužskou postavu ve zlatožlutém oblečení a silou nárazu ji odrazila od Pradeshe.

Hned ho nahradili další.

Lilith se nemusela dívat. Znala ty typické zvuky.

Najednou se její závoj svinul do záhybů. Symbiont zasáhl!

Útok upírů strnul.

Také před tímhle dostali varování, pomyslela si Lilith zklamaně. V příštím okamžiku se však zděsila.

Varovaný je ozbrojený!

A smečka z Delhi byla připravena.

Landru jim musel poradit, aby to zkusili s ohněm.

Ještě když Lilith zápasila s oním upírem, viděla, jak ostatní upíři vytahují z kapes předměty, které vypadají jako nádobky se spreji.

Spreje, z jejichž uzávěrů vyšlehly plameny. Zasyčelo to, jako by někdo otevřel ventil. K symbiontu vyšlehly asi půl metru dlouhé plameny. Upíři se otevřeného ohně zřejmě nebáli. Dokonce ani denní světlo jim nevadilo. Toho byly schopné jenom služebné kreatury...

Lilith zasténala, když se k ní upíři přiblížili s improvizovanými plamenomety. Tím, že se musela soustředit na různé věci, nemohla koncentrovat svoje síly.

Upír by se dávno musel změnit v prach. Ona však měla něco navíc.

Lilith měla sílu, kterou by dokázala porazit každého člověka - i když to na jejím jemném těle nebylo vidět. Přesto to teď byl symbiont, který převzal iniciativu.

V nejvyšší nouzi viděla, jak se její oděv mění ve "vlákna medúzy" a zarývá se do těla jednoho upíra. Ten se s chropotem snažil vysvobodit, ale už pro něj bylo příliš pozdě.

Zatímco symbiont ochromil a vysával svou oběť, zvedala se Lilith rychle ze země. Plameny k ní sotva dosáhly.

Lilith hmatala kolem sebe, nahmatala polštář a chránila se jím proti plamenům před sebou. Hedvábné látky se samozřejmě hned zmocnil oheň. Lilith hodila hořící polštář proti upírům, kteří museli uhnout a nemohli se dál soustředit na ohnivé jazyky.

Symbiont se průběhem událostí nedal ani v nejmenším zmýlit. Když se tělo upíra rozpadlo v prach, věděla Lilith, že oděv z něho do poslední kapky vysál černou krev.

Pěticípá hvězda, tenounká jako vydechnutí, se k ní hned vrátila zpět.

Lilith na sobě měla svůj oblíbený černý catsuit - svůj bojový oděv.

Útočníci zahnaní na ústup se znovu zformovali. Ale mezitím začal místnost naplňovat dým. Od zapáleného polštáře chytil koberec a závěsy.

A než mohli upíři vystartovat do dalšího útoku, dostalo se Lilith pomoci ze zcela neočekávané strany. Ve stropě se otevřela záklopka a zatímco se spustil umělý déšť, zavyla Tadž Mahalem požární siréna.

Ne že by se zbytek kvintetu nechal odvrátit od svého původního záměru. Někteří už měnili své postavy a ukazovali svou živočišnou podstatu zvnějšku.

Dříve, než však mohli první z nich svou metamorfózu ukončit, zazněly úzkou místností ohlušující výstřely.

Mezi pramínky dýmu vrávoral dopředu Himachal Pradesh, kterého si už nikdo nevšímal. Nevyužil čas k útěku, ale k tomu, aby se dostal ke svému oblečení. Proč měl u sebe nabitý revolver, věděl jen on sám. V tomhle okamžiku mu však byla Lilith za takovou pomoc vděčná.

Kulky se se zasvištěním zaryly do těl upírů. Síla úderu jimi mrštila zpět - ale o mnoho víc se toho normálními náboji pořídit nedalo.

Zatímco se ještě Pradesh podivoval nad tím, že sice zasáhl, ale nedosáhl žádného výsledku, ozvaly se venku na

chodbě kroky.

Teprve teď se upíři dali na útěk směrem k oknu. Tudy se dostali dovnitř - a tady také strašidla nalezla svůj ohnivý konec. Dým byl pořád hustější. Někdo zabušil zvenku na dveře, zpod kterých se na chodbu valily proudy mastného dýmu.

Lilith otevřela.

Zdálo se, že hotelového zřízence více než chaos za ní zajímá ona sama a nahý Himachal Pradesh - aspoň na okamžik.

Požární četa, která se zřetelně zdržovala někde před hotelem, si klestila s přenosnými hasicími přístroji cestičku chodbou plnou lidí a dokončila, co stříkající hadice nezvládly. Zároveň se postarali o to, aby mezi ostatními hotelovými hosty nevznikla panika.

Nic jednoduchého.

Lilith hledala očima Duncana Luthera. Když ho nenašla, ulevilo se jí. Kdyby ji tak přistihl s Pradeshem...

Ale o sekundu později se v ní probudilo něco jiného než špatné svědomí někde v pozadí.

Starost o něj.

Ještě když se Pradesh polohlasem bavil s hotelovým manažerem, Lilith se ztratila. Poznačila si Lutherovo číslo pokoje. Protože byl zablokovaný výtah, musela běžet do nejvyššího poschodí pěšky. Také tady bylo schodiště obsazeno vystrašenými hotelovými hosty. Sotva prošla. A když se konečně dostala až na vrcholek Tadž Mahalu, Duncan na její klepání neotvíral.

Lilith se tím nedala zastavit.

Sotva věděla, jak se jí nadlidskou silou podařilo vytlačit dveře z pantů.

Vrazila do místnosti a nad Duncanem uviděla sehnutou postavu.

S divokým výkřikem se vrhla na upíra, který se okamžitě otočil.

Paťáty ostrými jako nože se vrhl na Lilith.

Na rtech mu lpěla krev.

Lilith ucítila určité ulehčení, ještě předtím, než před černě oděnou postavou dopadla na zem. Boj trval jenom chvilku. V Lilith se vzepjala celá nahromaděná starost o Luthera. Rychle zvedla předloktí a udeřila upíra do žaludku. Zbytek převzal symbiont, jehož hlad ještě nebyl utišen. Bleskurychle se zabořil do zad nemrtvé bytosti a dral se tamtudy přímo do nelidského, pomalu bijícího srdce.

Na několik vteřin zněl místností strašlivý řev.

Potom se upír zhroutil na zem a rozpadl se v prach.

Symbiont se stáhl zpátky.

Lilith vstala, udělala několik kroků a shýbla se k Lutherovi, který pořád ještě bez hnutí ležel na zemi.

"Vstaň, je po všem!"

Když si uvědomila, jakému fatálnímu omylu podlehla, podlomila se jí kolena.

Na chvíli se jí zatmělo před očima.

Připadalo jí, že cítí v prsou malý chladný výbuch. Duncan tady ležel, jakoby usnul.

Ale už nikdy nevstane.

Nespal totiž.

Upír se nasytil jeho krve. A zlomil mu páteř jako sirku...

Dolpo - západní Nepal

Vesnicemi obcházela hrůza.

Ať šel Rani v ty dny kamkoliv, každý se k němu choval stroze a odmítavě. Posel smrti nebyl nikdy oblíben, ačkoliv nedělal nic jiného, než pouze sesbíral rozsudek, který vyřkli obyvatelé obce, a odnesl ho dál. Jenže ještě nikdy nebyla nevraživost ostatních tak silná.

Lidé byli nervózní.

Kromě střepinového soudu, v jehož důsledku se každý měsíc ztratil někdo z jejich středu, tu teď ještě navíc řádil jakýsi vrah.

Smrt obcházela kolem dokola!

Začalo to Padamem a jeho rodinou. Ti byli nalezeni zmasakrováni. Padam venku v lese a členové jeho rodiny v domě. Mrtvé v domě našel Rani, když se brzy zrána vydal tam, kam ho volal jakýsi přízračný hlas.

Vrah musel být cizinec. Nikdo z jejich společenství by se nebyl dal strhnout k tak hrůznému krveprolití.

Ještě tíživější bylo to, co se Rani dozvěděl od té příšerné postavy v červené kápi: Mezi oběťmi prý byla i Bimal, Padamova snoubenka, a právě Bimal byla vybrána ve fémovém soudu jako oběť tohoto měsíce!

Ranimu nejprve nikdo nechtěl věřit. Po dvou dnech už ovšem nebylo možno jinak. Nejlepším důkazem o pravdivosti jeho tvrzení bylo, že nikdo jiný z osady nezmizel.

Zpráva o neslýchaném zločinu se bleskurychle roznesla i do sousedních obcí. Teprve potom dorazila zvěst, že v Birethanti, dvě míle odtud, byla rovněž objevena ošklivé zohavená mrtvola!

Smrt obcházela kolem!

Když se k němu dokonce i jeho matka zachovala kvůli maličkosti velice nespravedlivě, nenapadlo Ranimu nic jiného, než se pěšky vydat do Birethanti a vyhledat tam starého Swaniho.

Swani byl tamějším poslem smrti. Byl jím už za dob Raniho otce. "Ahoj, bratře v utrpení," pozdravil ho Swani rozšafně a vyzval ho, aby vešel dál. Byl sám v kuchyňce své chýše a pobafával z hašišové dýmky.

Rani odmítal alkohol a drogy, ale dovedl si představit, že jednou - až dosáhne Swaniho věku - o tom bude smýšlet jinak. Některé ctnostné zásady člověk s věkem opouští, místo aby je utvrzoval. Rani to často pozoroval u dospělých.

Swani byl Hind, zatímco zbytek osady byl převážně buddhistický. Ale ještě nikdy kvůli tomu nenastaly problémy.

"Namaste," dodal stařec, který seděl se zkříženýma nohama u malého ohniště, a pak chlapci vyjádřil soustrast. "Slyšel jsem o neštěstí tvého otce. Byl mým přítelem."

Rani počkal, až byl vyzván a pak se také posadil k posvátnému ohni. Boty si vyzul už předtím, než do domu vešel.

"Já vím," řekl. "Totéž povídal on o tobě."

Počkal, až Swani, pohroužen v myšlenkách, přikývl: "Taky mi říkal, že jednou - až už tady nebude - mám jít za tebou, až budu mít problém."

Swaniho pohled, který zdánlivě po celou dobu sledoval pouze kouř z dýmky, se překvapivě vnořil do chlapcových očí. "Tak co tě trápí?" zeptal se zpříma.

Rani zaváhal. Ale pak starci vylíčil, jak pořád ještě trpí těmi příšernými zážitky před dvěma dny. "S nikým jiným o tom nemohu promluvit," uzavřel. "Všichni mají strach a u některých si nejsem jist, jestli mě nepodezřívají, že mám tu hrůzu na svědomí." Ačkoliv tomu chtěl zabránit, vedraly se mu do očí slzy. Přidušeně řekl: "Kdyby jen žil táta!"

Swani ho nechal vyplakat, dokud se opět sám od sebe neuklidnil. Nakonec řekl: "Jsi velice mladý. Nikdo by neměl dělat dítě pánem nad životem a smrtí."

Rani udiveně vzhlédl. Podle toho, jak Swani mluvil, nejen tušil, ale najisto věděl, co se stane s těmi, které vybere střepinový soud!

"Já mám... strach," přiznal Rani.

"Z vraha, který tady obchází?" zeptal se Swani a odložil dýmku.

"Ze všech," zavzlykal chlapec. "Připadá mi, že mě všichni nenávidí. Přitom jsem si sám nevybral to, co dělám!"

"To si nevybral nikdo!"

Zdálo se, že Rani hledá větší útěchu. "Mohl bych - tuhle noc strávit tady?"

"Kdy se bude u vás zase volit? Slyšel jsem správně, že už pozítří?" Rani ustrašeně přikývl.

"Tuhle noc můžeš zůstat tady," řekl Swani. "Není to špatná příležitost, jak tě zasvětit. Jestli mne neklame pocit, tvůj otec to před smrtí už nestihl."

"Zasvětit do čeho?" zeptal se drsně Rani. Aniž by to mohl jakkoliv ovlivnit, srdce se mu prudce rozbušilo.

"Do smyslu a účelu našeho konání. " Swani se opět natáhl pro dýmku a několikrát z ní zabafal. Pak řekl mnohem živějším hlasem než předtím: "Kdyby se někdo zvenčí - a tím mám na mysli každého, kdo není poslem, o tom dozvěděl, pak tě budou opravdu nenávidět, chlapče. A nebylo by divu!"

Jeho vpadlé tváře se stáhly do mírného úsměvu.

"Ale teď běž a nechej mě o samotě. Chci ještě meditovat. Vrať se zase po setmění. Pak si promluvíme o věcech, které musíš vědět."

Rani uposlechl, ale neměl dobrý pocit.

Po dobu, která zbývala do soumraku, se potloukal po okolí. Lidé z Birethanti se na něj nedůvěřivě dívali.

Rani se chvěl strachem.

Když zapadlo slunce, zářil z jasné oblohy měsíc.

Rani se přiblížil k osadě ze západu po rozhoupaném visutém můstku. Nemohl už snést pohledy vesničanů a dobu do večera strávil za osadou.

Modlitby, jimiž se pokoušel získat radu od zemřelého otce, zůstaly neopětovány a teď byla těžká melancholie ještě nesnesitelnější.

Když překročil hranici osady, uvědomil si, že je to tady jako u nich doma: Po setmění se v těch dnech téměř nikdo neodvažoval ven.

Dokud nebude řádění toho bestiálního vraha učiněna přítrž, bude strach neustále růst.

Už teď je klima dokonale otrávené, pomyslel si Rani. Nevěděl, jak to bude pokračovat.

Objevila se Swaniho chatrč. Z komína stoupal jemný opar kouře. Nesvítilo se tam, ale na tom nebylo nic divného.

Stařec byl v lecčems výjimkou. Nejen pro svůj věk. Mnohem závažnější bylo, že neměl potomky. Celý život se prý zdráhal založit rodinu. Tvrdošíjně se udržovaly fámy, že je údajně neschopen zplodit dítě. Pokud si Rani vzpomínal, neustále se spekulovalo o tom, co se stane po Swaniho smrti.

ONI pak patrně docela jednoduše vyberou jinou rodinu.

Rani vstoupil pod přístřešek. Před sebou zahlédl temný obdélník otevřených dveří.

Chlapec se zastavil, když zaslechl hlasy. Na tom nebylo nic divného, ale Rani se nechtěl přimetat do něčeho, co se ho netýkalo.

Jeho názor se ovšem rapidně změnil, když zaslechl ztrápené úpění. Swani?

Rani bleskurychle přiskočil k nejbližšímu oknu, jehož okenice byla pouze přivřená. Když opatrně natáhl krk, hlasy byly ještě zřetelnější. Poté, co si jeho oči uvykly tmě, byl schopen nejasně rozeznat, co se odehrávalo uvnitř.

"Ještě jednou, starochu: Prozraď mi, co se děje tam nahoře v chrámech - prozraď mi to! Nevím, proč mi zatím dokážeš vzdorovat, ale budeš toho litovat, jestli si to velice rychle nerozmyslíš...!"

Ten hlas zněl příkře.

Ostře.

Hovořil Raniho jazykem, ale měl divný přízvuk.

Chlapec nakoukl ještě soustředěněji do chýše, kam měsíční světlo jen stěží pronikalo. Oheň uprostřed už téměř dohořel. Od něj se tedy světlo očekávat nedalo.

Z Raniho rtů se vydralo zasténání, když spatřil Swaniho v sevření podivně oblečeného muže. Chlapec se sotva stačil ovládnout, aby nahlas nevykřikl.

Najednou ho zachvátil strach.

"Mluv, nebo tě zabiju!" řekl cizinec.

Rani náhle pochopil, kdo to může být: Onen vrah, který nahánìl hrůzu všem osadám v okolí.

Byl podivně oblečený, v černém od hlavy až k patě. Jen šátek, který se mu svezl a vesta pod staromódním pláštěm měly jinou barvu.

Rani viděl obrázky starých koloniálních pánů. Jeho děd mu je odkázal v krabici. Muži na zažloutlých černobílých fotografiích se vnějším vzhledem tomuhle náramně podobali.

Jenže to byly podružnosti. Mnohem významnější bylo něco jiného:

Swani byl v nesnázích!

Pokud šlo skutečně o onoho bestiálního vraha, který měl na svědomí už několik Nepálců, (jestli vůbec něco jako svědomí měl), pak byl Swani dokonce v obrovských nesnázích!

"Ty... znáš chrámy?" zasípal Swani. Vypadalo to, že si je velmi dobře vědom nebezpečí, jež mu hrozí.

"Byl jsem tam."

"Tys... tam byl... a žiješ?"

Cizinec stiskl silněji. "Chci odpovědi, ne otázky!"

Swani sebou zamrskal jako had, jemuž uťali hlavu, ale tělo se ještě chvíli kroutí.

Rani si byl najednou naprosto jistý, že starý přítel jeho otce tuto nezvanou noční návštěvu nepřežije. A vůbec nezáleželo na tom, kde vzal tuto jistotu.

Musím něco udělat! pomyslel si. Zavolat pomoc!

Současně měl ovšem podivné přesvědčení, že Swani bude naživu tak dlouho, dokud se on, Rani, nepohne z místa. Jestli odejde a vrátí se pak s ostatními, najde třeba už jen Swaniho mrtvolu.

Docela přesvědčen touto dětinskou logikou tedy zůstal stát. Až do konce.

"V chrámu," sípal stařec, "žijí... kněží..."

"Jací kněží?" Tato informace cizince zřejmě zklamala.

"Už jsi - a teď mě dobře, starče, poslouchej, protože je to poslední otázka, kterou ti chci položit - už jsi někdy slyšel o kalichu, který má tvar květiny? Musí ho mít ti kněží."

Swani odpověděl bez zaváhání. "Ne," řekl.

A zemřel.

Rani zaslechl suché křachnutí až ven. Pak se cizinec zvedl od ohniště a rozdupal zbytky uhlíků, které tam ještě doutnaly.

"A teď můžeš jít dovnitř," řekl.

Rani se chtěl otočit na útěk, ale rychleji, než se pohnul, vyrazil Swaniho vrah z chýše a chytil ho za ruku.

"Nekřič!"

Sevření bylo tak silné, že chlapec měl v prvním šoku strach, že už paži nikdy nebude moci použít.

Neznámý k Raniho překvapení včas povolil sevření. "Máš štěstí, chlapče, že jsi ještě dítě," povzdechl si. Jeho hlas byl teď bez jakékoliv agrese - byl docela jiný, než ten, jímž hovořil se Swanim.

Kdyby Rani na vlastní oči neviděl, že zabil starce, neodolal by v té chvíli a považoval by toho muže dokonce za sympatického!

K jeho naprostému překvapení řekl teď cizinec: "U tebe jsem byl už minulou noc - jenže na to si nevzpomínáš. A za chvíli si nebudeš moci rozpomenout ani na to, co jsi před chvílí vyslechl."

Rani nevěděl, jak se mu vůbec podařilo vysoukat ze sebe nějakou hlásku. Ale zeptal se: "Vy jste byl - u mě?"

Cizinec se krátce ohlédl. Pak vtáhl Raniho dovnitř chýše a přimáčkl ho k zemi. Sám se posadil naproti němu. Ačkoliv byla tma, připadalo Ranimu, že se na něj mužovy oči dívají jako oči zvířete. Smrtelný strach se opět vrátil. Roztřásl se tak prudce, že mu začaly cvakat zuby.

"Dost!" sykl neznámý. "Skutečně nejsem přítelem lidí. Ale děti nezabíjím, ty jsou tabu - můžeš být klidný!"

Po tom všem, co Rani zažil, nevěděl, proč by měl vrahovi věřit. Ale přesně to udělal. Cítil, jak sevření žaludku pomalu ustupuje.

"Vy jste - zabil i ostatní?"

Vrah promluvil tónem, jakým se rozmlouvá mezi dobrými přáteli. "Musel jsem to udělat. Co jsem měl udělat se služebníky, které nemohu trvale kontrolovat? Sami se mezi sebou zlikvidujete - a tím už se dostáváme k věci." Krátce se odmlčel. "K věci, o které ještě - jak vím od včerejší noci - sám nemáš sebemenší tušení."

Rani si bolestně připomněl, že ho starý Swani chtěl zasvětit do smyslu a účelu jeho údělu posla smrti. To už se ovšem nikdy nestane.

"Vím, že nic nevíš," pokračoval cizinec. "Proto tě teď propustím. Jsou ještě další osady. Však on mi už někdo dá informaci, kterou mi odepřel tenhle stařec."

Swaniho vrah se svižně zvedl ze země. Rani cítil závan vzduchu. Byl rád, že od chvíle, kdy byl uhašen oheň, nevidí mrtvolu.

"Pojď sem!" ozval se povel ze tmy.

Rani, jako by zbaven vůle, uposlechl. Na hlavu se mu položila chladná dlaň. A pak jeho ducha zahalil plášť zapomnění.

Delhi

Později už v detailech nevěděla, co se stalo. Ale bez Himachala Pradeshe by se pravděpodobně beznadějně zapletla do džungle úřadů. Byl to on, kdo rozhodoval a kdo podával patřičná vysvětlení, když to bylo zapotřebí.

To, že je Duncan mrtev, pochopila Lilith v plném dosahu až poté, co se ráno po přepadení probudila v cizím prostředí. Pradesh seděl oblečen vedle jejího lůžka. Zřejmě čekal na to, až Lilith procitne.

"Kde to jsem?"

"Už ne v hotelu."

"Tak kde tedy?"

"V bytě přítele,' řekl klidně. "Ale jsme sami. Můžeme si o všem promluvit naprosto nerušeně."

Lilith na něj udiveně pohlédla. Slova z jeho úst zněla jaksi zvláštně. Najednou v ní vzklíčila naděje.

"Takže se mi to všechno nakonec jenom zdálo, Luther není..."

Pradesh smutně zavrtěl hlavou. "Je mrtev. Pro něj přišla jakákoliv pomoc pozdě. Ty bestie ho..."

"Ne! Nemluv o tom!"

Zmlkl.

Její ústa se stáhla v cosi, o čem sama nevěděla, co to je. Nikdy si nelámala hlavu tím, jestli je schopná plakat. Ani teď jí nestékaly po tvářích slzy, ale v srdci se jí usídlil jakýsi tupý pocit a ten neustále sílil.

Pradesh vstal, pak se posadil k ní a vzal ji za ruku. To gesto jí pomohlo, protože cítila, že je míněno upřímně.

Ind pro ni byl stále větší záhadou. Když sklopila pohled hanbou, chápal i to.

"Řekl bych, že s tímhle se musíme vyrovnat každý sám za sebe."

Věděla, co tím myslí. Ale neexistovala omluva pro to, že se to stalo zrovna v době, kdy se oni dva milovali. Neexistovala omluva, protože nebylo zač se omlouvat. Pradesh jí pověděl o tom, nač si Lilith nemohla vzpomenout.

"Mám dobré kontakty na úřady, protože jsem se k nim vždycky choval férově. Mohl jsem si tedy dovolit propašovat tě z hotelu ještě předtím, než dorazila policie. Byla jsi úplně mimo a téměř nic jsi nevnímala. Myslel jsem si tedy, že bychom si nejprve měli v klidu mezi čtyřma očima promluvit a dohodnout se, co chceme vypovídat. Pak se můžeme, ba dokonce musíme obrátit na policii."

"Ne! "řekla Lilith.

"Ne?"

Posadila se na posteli. Ke svému překvapení měla na sobě šaty, v nichž do Delhi přiletěla. Symbiont se musel opět proměnit během toho, co měla okno.

"Zeptal ses mě už vlastně, co se stalo?" Sama si odpověděla. "Když se tak na tebe dívám, nedovedu si to představit. Nebo se snad stýkáš s upíry denně?"

Mlčky se na ni zadíval. Pak zavrtěl hlavou.

"Za normálních okolností," pokračovala, "bys přece musel začít pochybovat o svém zdravém rozumu. Viděl jsi, kdo nás přepadl. Nebyli to žádní... lidé."

Pradesh přikývl. "To je mi jasné."

"Je ti to jasné a vůbec ti to nevadí?"

Pokýval hlavou. "Řekněme, že mě to spíše fascinuje než děsí."

Lilith si povzdychla. "Já také nejsem normální člověk," řekla, ale nerozváděla to podrobněji. Riskla to prostě. Pradesh působil dojmem, že ho nevyvede z míry vůbec nic, čímž tohle dílčí přiznání přímo vyprovokoval.

"To se dalo tušit, "řekl.

"Prosím?"

"Viděl jsem nejen bestie, do kterých se nořily moje kulky jako do bláta, ale viděl jsem i tu věc, která byla předtím závojem a pak se proměnila v beztvarou hmotu a nakonec se cestou sem proměnila v to, co máš právě na sobě."

Lilith sebou škubla. "To udělala? Před tvýma očima?"

"Před mýma očima."

Bylo to vlastně téma, nad nímž nemělo smysl hloubat nebo se divit. Jediná skutečná tragédie byla Duncanova smrt.

"Prozraď mi souvislosti," vyzval ji Pradesh. "Jsem zvědavý."

"Jsi chladný jako psí čumák!"

"To vůbec ne," bránil se a vrtěl přitom hlavou. "Naučil jsem se pouze držet své city na uzdě a věřit i v nemožné."

Byla to náhoda, že pohled Lilith právě v této chvíli ulpěl na jeho talismanu? Stříbrný tygr odrážel světlo, blýskal se a působil jí nepříjemný pocit.

Bylo to tím stříbrem, nebo tygří podobou?

"Dovol, abych se zasmála. Držet svoje city na uzdě... Já vím své - a ty taky!"

"To, co se stalo mezi námi dvěma, byl osud."

Jistota, s jakou to řekl, ji překvapila více než to, co řekl.

"Proč jsme v bytě tvého přítele?" zeptala se.

Pokrčil rameny. "Nemohla to být pouhá náhoda, že Luthera a nás přepadli. Ty bestie nás musely sledovat od chvíle, co jsme odjeli z letiště. Ten, kdo postupuje takto promyšleně, by mohl velmi snadno zjistit mou totožnost podle

poznávací značky auta nebo podle jiného detailu - pokud už dávno neví, kdo jsem. Nemám chuť se s těmi chlapci zase setkat - proto tedy byt mého přítele."

Lilith uznale přikývla. "To je správná úvaha. Jenže při tom přehlížíš jednu velmi významnou okolnost."

"Jakou?"

"Neměl bys spoléhat na své takzvané dobré kontakty u policie!"

Způsob, jakým na něj pohlédla, mu naznačil oč jde. "Ty myslíš?"

"Jsou všude." Lilith se smutně usmála. "V každém případě mohou být všude. Proto se teď v žádném případě neobrátím na zdejší policii. Kromě toho přicestoval Duncan pod falešným jménem."

Himachal Pradesh nahlas vydechl. "No tohle už přestává všechno!"

"Jen hezky drž své city na uzdě a věř v nemožné!" opáčila ironicky.

Usmál se. Pak rázem zvážněl. "Co navrhuješ abychom udělali?"

"My?" Krátce zavřela oči. Když se jí vybavila Duncanova tvář, snažila se ji ignorovat. Věděla, že opravdová bolest se teprve dostaví.

"Mohu si zatelefonovat?" zeptala se.

Vedle lůžka stál telefon. Pradesh pokynul. "Kdykoliv. Zatím tě nechám o samotě."

Počkala, až odejde. Pak se nechala spojit se Sydney.

Když po několikerém zazvonění Beth zvedla sluchátko, připadalo Lilith zatěžko najít vhodná slova.

Rani utíkal.

Rani pádil.

Našel mrtvého Swaniho v jeho chýši. Tvář starce byla otočena dozadu. Ačkoliv mrtvola nebyla zohavena tak, jako u obětí, které Rani předtím našel ve své domovské osadě, přesto se ho zmocnila hrůza.

Ve chvatu vyběhl z chatrče i z osady. Cosi mu bránilo v tom, aby strhl poplach. Chtěl jen pryč odtud.

A utíkal, seč mu síly stačily.

Noc se snesla na rozeklané skalní obry jako plátno proděravělé svitem měsíce. Každý krok byl rizikem. Ale ani tím se Rani nezabýval.

Běžel, klopýtal, padal, zvedal se a štval se dál...

Jen jeho instinkt ho varoval, že se chová nesprávně. Ovšem pokaždé, když se už už objevil náznak zdůvodnění, opět rychle zmizel.

Plíce ho bolely. Citelně se ochladilo a on měl nad roztrhanými kalhotami jen tenkou košili. Obě kolena si při pádu poranil. Látka kalhot mu teď při každém kroku rozdírala rány. Tato bolest se postupně měnila v utrpení. Rani už pro slzy téměř neviděl na cestu.

Když šel přes rozkývaný visutý most, připadalo mu, že na druhém konci vidí přízračnou postavu, která na něj mává.

Otec?

Podíval se podruhé, zjevení zmizelo. Jenže vzpomínka na otce uvrhla Raniho do ještě většího zoufalství. Od jeho smrti se cítil docela sám. K matce neměl nikdy tak vřelý vztah.

Když konečně dorazil do rodné osady, vládl tam navzdory pokročilé noční hodině rozruch.

Lidé zapálili louče poblíž velkého obelisku.

Rani se k tomu mumraji blížil pln obav.

Že by vrah, který předtím byl u Swaniho, našel ještě další oběť tady?

Jenže jak se ukázalo, byl důvod onoho pozdvižení trochu jiný. Půl osady stálo"' kolem mrtvoly nahé ženy, kterou kdosi položil doprostřed prostranství.

"Bimal...!" vyklouzlo Ranimu ze rtů. Něco se s ní stalo. Ti, kteří se odvážili dotknout jejího těla, říkali, že je tvrdé jako dřevo. Těžká zranění, na něž zemřela, byla pořád ještě viditelná. Ale neulpívala na ní žádná špína ani krev. Vypadala klidná a nadpozemsky krásná.

Padam by byl na svou nevěstu hrdý.

Jenže i Padam byl mrtev. V porovnání s ní zemřel přímo odporně.

Rani zahlédl mezi shromážděnými lidmi i svou matku. Prodral se k ní a pak se jí přivinul k bedrům. Když ho váhavě pohladila po vlasech, pocítil závan letmého štěstí.

Pak pochopil, proč ho pohladila.

Měla strach a hledala blízkost.

Jako všichni ostatní.

Následujícího rána se Lilith po neklidném spánku rozhodla, že přijme nabídku Himachala Pradeshe. Po telefonátu, který vedla s Beth, se vrátil a ujistil ji, že jí chce i nadále poskytnout veškerou podporu a pomoc. "Ty určíš, co se stane," řekl.

"A proč to děláš?" Její nedůvěra byla tvrdošíjná. Pořád ještě nevěděla, jak dopadne ona postelová záležitost, ke které se dala strhnout.

"Od okamžiku, kdy jsem byl schopen uvažovat, se ženu za věcmi, které se nedají vysvětlit. Proto jsem taky skončil u novin."

"Zdá se ovšem, že ti to nestačí."

"Ne, "odpověděl.

"Co máš společného s Kálí? Jsi jejím vyznavačem?"

"Mám její symbol." Zaťukal si na talisman. "To není zakázáno a ani to není nic divného." Připadlo jí zatěžko, chovat se k němu tak, jak by si zasloužil. Nebo jak by to bylo důležité pro její bezpečnost.

Když Beth strávila zprávu o Duncanově smrti jako pořádně tvrdé sousto, zavedla Lilith s novinářkou ještě jednou řeč na Inda. Vyšlo přitom najevo, že Beth znala Pradeshe také pouze z telefonu a jeho článků. Odmítla podat nějaký závazný úsudek o jeho povaze.

Nakonec se Lilith zeptala, jestli je v Sydney vše v pořádku. Beth odpověděla vyhýbavě.

Telefonát v ní zanechal veskrze nedobrý pocit. "Vylít si duši" znělo sice teoreticky hezky, ale praxe to vždy nepotvrzovala.

"Jsem prakticky bez prostředků," řekla, když se s Pradeshem posadili ke stolu se snídaní a on se divil, že nejí a nepije. "Duncanovy a moje peníze jsou přece v hotelu. Stejně jako mapy a další pomůcky, které jsme si obstarali, abychom se tady vyznali. To všechno asi musím oželet. Naštěstí jsem si ty materiály při letu sem dost důkladně prostudovala, takže jakmile si obstarám novou detailní mapu Nepálu, všechno zase poznám."

"Kde přesně leží v Nepálu tvůj cíl?" zeptal se.

"Ta oblast se jmenuje Dolpo. Leží na západě na hranici s Indií.

"Bájné Dolpo," zamumlal.

"Prosím?"

"Nic." Mávl rukou. "Doufám, že víš, že jsi mi vydána na milost a nemilost."

"Doufám, že na milost." Nechala ho v jeho bláhovém domnění.

"Na penězích to neztroskotá," řekl. "Mám na kontě dost. Životní náklady v Indii jsou spíše nízké a Sydney Morning Herald platí velmi dobře. Beth ve faxu napsala, že chcete odtud do Rampúru jako do další stanice. Měli jste už lístky?"

Lilith zavrtěla hlavou. "Chtěli jsme si je obstarat až tady."

"Tak nač ještě čekáme? Jestli jsem správně rozuměl, leží konečný cíl v Dolpu?"

Nenamáhala se skrýt překvapení. Řekla jen: "Letiště je zřejmě ještě pořád sledováno, že?"

"Ne ovšem to, které myslím já." Řekl to ještě sebejistěji - pokud vůbec bylo možné ještě nějaké vystupňování.

Lilith se až doposud nepokusila ho sebeméně ovlivňovat. Ani teď to neudělala, ačkoliv by tu byla možnost, jak jej i jeho názory podrobit kritickému hodnocení. Ale zapadalo by to do celkového obrazu, kdyby Pradesh navíc ještě patřil k oněm neprobádaným výjimkám, které vzdorovaly její sugestivní síle.

Jak se ukázalo, Pradesh už učinil přípravy na cestu. Hned poté, co si dopřála malého exotického občerstvení, mohli vyrazit.

Během jízdy ven z města si Lilith tentokrát všimla spousty žebráků na ulicích. Bylo zde neuvěřitelné množství dětí. Když utrousila několik poznámek, Pradesh ji upozornil na to, že mnohé z těchto žebravých existencí přinesou domů na konci měsíce větší výdělek, než leckterý dělník, který se tvrdě nadře.

Když se doprava na ulicích opět téměř zastavila, obklopil auto v mžiku houf výrostků. Nechovali se k cizímu majetku zrovna šetrně. Nahlas se dožadovali propisovaček nebo zahraničních mincí.,Okamžitě s neomylným instinktem poznali, ve kterém z mnoha uvízlých aut sedí cizinec. Teprve když Pradesh vyhodil ven hrst bonbónů a zvýšeným hlasem je odehnal, mohli zase pokračovat v cestě. Lilith raději nechtěla vědět, co by se stalo, kdyby zácpa trvala o něco déle.

Než docela vyjeli ze středu města, zastavil Pradesh ještě před bankou, aby si obstaral dostatek peněz.

Když se vracel, rozdělil svazky bankovek do dvou stejně tlustých roliček a spíchl je spínacími špendlíky. Jednu roličku přenechal Lilith se slovy: "Nikdy nepoužívej natržené bankovky! Dírky, které jsou od špendlíků, jsou v pořádku - ale nikdy trhliny!"

Ačkoliv Lilith měla jiné starosti, nechala ho hovořit. Notný kus za předměstím pak po hodinové jízdě dorazili na letiště, na kterém stálo několik předpotopních typů letadel.

Zdálo se ovšem, že Pradeshovi nechybí důvěra v techniku, kterou zde používali.

Lilith se pokoušela o totéž. Malý charterový letoun, kterým nakonec s Pradeshem pokračovali v cestě z Delhi do Rampúru, postrádal jakýkoliv komfort. Další let z Rampúru do Dolpa malým motorovým vrtulovým letadlem společnosti Vayudoot ovšem zastínil všechny cestovní obtíže, které si Lilith až dosud dokázala představit. Pilot byl hazardér. Jenže než to zjistili, byli už v půli cesty.

"Divoký západ", kde Nepálci žili na strmých svazích pěti až sedmitisícovek, se nezadržitelně blížil.

Již před staletími se hindové a buddhisté z různých pohnutek odvrátili od své indické vlasti, aby se usadili zde. Ten, kdo se tenkrát odvážil onoho kroku, se přizpůsobil panujícím poměrům, místo aby chtěl vytvářet nové.

"Ještě jednu obrátku," zavrčel Pradesh posléze během neklidného letu, "a vyhodím ho z jeho vlastního letadla!"

"A já," dodala Lilith naprosto vážně, "za ním vyhodím nádrž!"

Pradesh se hlasité zachechtal.

O necelou hodinu později je to naposledy - zato tím důkladněji - protřáslo, když přistáli ve výšce l 700 metrů na hrbolaté písečné pláni. Vedle několika chatrčí z vlnitého plechu se pak charterové letadlo zastavilo.

Lilith při vystupování poděkovala za ten příšerný let po svém.

"Co to jen do něj vjelo?" zeptal se Pradesh. Byli už na cestě k budovám za chatrčemi, když se najednou otočil. "Ten se směje, jako by potají mlsal z hrnce se zavařeninou!"

"Nemám tušení," řekla nevinně, ačkoliv přesně věděla, co tomu chudákovi několika tichými slovy zašeptala. Odměnou za ten bláznivý let měl teď na pár hodin žít v mylné představě, že od ní dostal královské spropitné.

Ve skutečnosti ovšem ten balíček, který mu vtiskla na hruď jako poklad, nebyl ničím jiným než tuctem papírových

kapesníků.

Vystřízlivění určitě přijde. Nejpozději ve chvíli, až bude chtít nesmyslně prohýřit své "bohatství", narazí na nepochopení bližních.

Cílem dnešní etapy byl Surkhet a ležel téměř na úpatí sedmitisícovky, která byla Lilithiným cílem. Tato oblast ve výšinách masívu Himaláje byla popsána na Landruově mapě.

Lilith si v klidu porovnala všechny orientační body.

Ve výšce asi tří tisíc metrů leželo roztroušeno sedm osad, které byly na mapě vyznačeny zvlášť zřetelně. A o dalších tisíc až dva tisíce metrů výš ležel cíl, k němuž směřoval i Landru!

Zde v Surkhetu, odkud to šlo dál pěšky jen velmi těžce, bylo ještě, díky přistávací planině pro letadla, dost turistů.

Ale ačkoliv zde byla základna šerpů, ani Pradeshovi se toho dne už nepodařilo přes veškeré přemlouvání sehnat sirdu, který by je chtěl vyvést do vysokých oblastí Himaláje.

Ještě méně úspěšné byly pokusy dozvědět se něco bližšího o tom, co se údajně nacházelo těsně pod vrcholem sedmitisícovky. Odpovědi těch, kterých se ptali, nebyly vyhýbavé, ale přímo nepřátelské!

"Mám takový divný pocit, jako bychom zde nebyli nijak zvlášť vítáni," povzdechl si Pradesh, když si sedli v pokoji, aby naplánovali další postup.

Lilith sdílela jeho názor. I ona si všimla odmítavého postoje domorodců. Ale nechtěla o tom s Pradeshem diskutovat. Námaha celého dne zanechala zřetelné stopy. Oba se snažili jít co nejdříve spát.

Pradesh se jako dokonalý džentlmen zdržel jakýchkoliv pokusů o sblížení, který by neodvratně znamenal předčasný konec jejich citlivého partnerství.

Rani se probudil, když zaslechl šeptání svého jména za stěnou příbytku, kde spal.

Okamžitě byl vzhůru a domníval se, že ho opět pronásleduje volání těch, kteří ho vzbudili už minulé noci. Rani nezapomněl na onu příšernou postavu v rudé kápi.

Tiše se vyplížil z chýše. Jeho matka a sourozenci ještě spali hlubokým spánkem. Nikdo si nevšiml, že odešel.

Před chýší se pátravě rozhlédl.

Nikde nebylo vidět znamení jako to, které mu ukázalo cestu do domku zavražděných. Zato Rani opět zaslechl zřetelně své jméno, a dovedl dokonce určit směr, z něhož hlas přicházel.

Kupodivu měl mnohem menší strach než před několika dny. Jeho nohy naprosto cílevědomě našly cestu z osady.

Když za sebou nechal poslední chýše, naskočila mu na zádech husí kůže. Musel myslet na vraha, kterého pořád ještě nenašli.

Co když ho volal on?

Rani se zastavil. Zhluboka vdechl chladný vzduch. Mdlá tma jako by podivně tlumila obvyklé hluky noci.

Volající hlas zmlkl.

Rani uvažoval, jestli si z něj nevystřelily podrážděné nervy. Už už byl rozhodnut, že se otočí, vrátí se zpátky a zavrtá se do slámy.

V téže chvíli se mu na ústa přitiskla zezadu čísi železná dlaň. Nejprve byl jako ochromený. A když se vzpamatoval a začal se bránit, přiblížily se další postavy a surově ho přitiskly k zemi.

Neměl jedinou šanci. Během vteřiny byl spoután, v ústech měl roubík a jen tak mimoděk dostal spousty kopanců a ran pěstmi.

Útočníci byli maskováni.

Byly to sice primitivní masky, ale Rani za ně přesto neviděl.

Nikdo nepromluvil.

Nakonec ho zase zvedli ze země a nastrčili mu přes hlavu pytel. Úplně poslepu ho pak hnali ze vsi. V té chvíli už nevěřil, že se ještě kdy vrátí. Bylo nade vší pochybnost, že ho nečeká nic dobrého.

Jaký podivný sen, pomyslela si Lilith.

Vznášela se v jasném, křišťálově čistém vzduchu. Pod ní se rozprostírala malebná noční scenérie. Údolí tonoucí v mlze se táhla k pohoří, jehož vrcholky byly zahaleny do věčného ledu. Ačkoliv měsíc na obloze už nebyl ničím více než pouhým srpkem, vysílal mezi horské velikány tajemné světlo.

Výše! pomyslela si Lilith. Tenhle pohled jí byl cizí, ale její křídla poslouchala neuvěřitelně rychle a bezpečně. Sotva si uvědomovala, že z jejího hrdla vycházejí pronikavé zvuky, jejichž ozvěnu zachytil a vyhodnotil její citlivý sluch.

Byl to přece jen sen.

Křídla ji nesla výš. Vzduch stále řídl.

Lilith se ohlédla.

Tóny sonaru vytvářely kromě obvyklého pohledu i abstraktní obraz okolí. Lilith viděla překrásný horský svět dvakrát."

Byl to ten nejkrásnější sen, jaký kdy měla.

Volná jako pták se vznášela mezi horskými velikány. Občas dokonce zahlédla malé skupinky budov, které z jejího pohledu jakoby byly přilepené ke svahům.

Přála si, aby tenhle sen nikdy neskončil.

Spadly z ní všechny starosti. Cítila se volná a silná, jako by si mohla troufnout rozdat si to s celým světem.

To také musím!

Ta myšlenka se jí vrývala do vědomí jako kus žhavého železa.

Pryč byla veškerá bezstarostnost. Skutečnost ji opět dostihla.

Zavrtěla se.

Ve snu?

Když pochopila, že ani nesní, ani nespí, vše se rázem změnilo.

Lehkost, s níž se držela nahoře v ledovém vzduchu, zmizela rychleji než kapka vody na rozpálených kamnech. Poznání, že toužebné přání se konečně plní, jí nedodávalo útěchy. Lilith totiž věděla, že po tomhle poznatku už nebude mít své proměněné netopýří tělo.

Ještě když snila, dokázala to. Intuitivně.

Jenže pak to bylo ještě horší: Ona zamaskovaná podoba se vymkla její kontrole. Lilith cítila, že se navrací její opravdové tělo, a to nemělo křídla. Divoce mávajíc rukama a nohama se řítila do zející hlubiny jako kámen.

A dole na ni nečekal hebký polštář, který by ji zachytil, ale vražedně rozeklané skalní útesy - některé z nich přímo stvořené, aby se o ně Lilith při dopadu klasicky roztříštila.

Bojovala.

Vzpírala se přitažlivé síle.

Rychlost pádu vzrůstala. Poryvy větru cloumaly jejím tělem jako vzteklí psi. Ještě několik vteřin a pak...

Symbiont mlčel a neměnil svůj tvar. Jako by se už dávno odevzdal neodvratnému osudu. Mohl by ho vůbec pád zničit? Lilith o tom pochybovala.

NE!

Cosi se v jejím nitru stáhlo.

Nechtěla ještě zemřít!

Bylo ještě tolik zkušeností a zážitků, které čekaly pouze na to, až se jich zmocní!

Vší silou se soustředila a pokoušela se vypudit z myšlenek podvědomí o smrti, která ji každou chvíli čeká.

Umím - létat! Nestalo se nic. Ale předtím, ve snu to ještě dokázala! Proč by to nemělo jít zase? Téměř po libosti sugerovala jiným lidem, co mají dělat a co ne. A teď tentýž trik použila sama na sobě.

"Umím létat!"

Její výkřik se ztratil ve svištění větru. Slova jí vítr odtrhl od chladných rtů. Země už byla tak blízko, že vyplňovala celé zorné pole. Horský svah, pokrytý kamennou sutí, se k ní blížil jako betonová stěna.

Lilith se zmocnila panika. Vracely se jí zlomky vzpomínek na dřívější dobu, kdy byla netopýrem.

Podivné pocity.

Zvláštní vidění...

Zašmátrala po nich, jako by se topila a zachytila útržky myšlenek. A náhle se pád... zastavil.

Prudce.

Jako mávnutím křídla.

Ze dvou pohledů se stal opět jediný. A nenáviděná smrt byla odkázána do patřičných mezí.

Lilith vychutnávala pocit svého nového těla jako vzkříšení: Přesto si ovšem pospíšila, aby se dostala na zem.

Než se jí však podařilo přistát v neznámé krajině, událo se cosi nového.

K jemnému sluchu Lilith doléhaly výkřiky.

Dětský hlas.

Okamžitě se znovu zorientovala. Vlastní zděšení z toho, že najednou byla schopna vystupovat v jiné podobě, už zčásti překonala. V minulých měsících si příliš přála dokončit tuto proměnu, než aby ji teď mohla šokovat. Objevily se před ní zakuklené postavy, které týraly a mlátily jakousi jinou osobu.

Byl to chlapec... ještě dítě!

Lilith jednala bez zvláštní strategie. Ta banda pod ní pro ni byla i v této podobě hračkou.

Lilith se na ni snesla.

S prudkým máváním křídel, pronikavým ultravysokým pištěním a se zaťatými drápy celý hlouček rozprášila.

Ti, kteří se ji snažili zachytit, nebo ji uhodit, to odnesli krvavými šrámy ve tvářích, na rukou a na dlaních.

Lilith si najednou uvědomila, jakou sílu a obratnost má v této podobě. Příšerná síla, která několikanásobně převyšovala sílu každého netopýra! To pocítili i ti zakuklenci. Vyděšené oči zíraly do tmy. Pokoušely se pochopit, co je to přepadlo.

Ti, kteří si mysleli, že vědí, oč jde, byli posléze ještě zmatenější.

Už zakrátko se rozutekli.

Lilith je nepronásledovala. Oběť měla přednost. Poněkud nešikovně, protože nebyla ještě na toto tělo zvyklá, přistála vedle nehybného chlapcova těla. Následovala chvíle maximálního soustředění.

Přidušený výkřik v dálce prozrazoval, že přinejmenším jeden z prchajících se zastavil, aby počkal, co se stane.

Byla to vteřina, během níž se Lilith ve své podobě zvedla ze země a napřímila se v celé velikosti.

Měsíční světlo ozářilo její rysy.

Slyšela, jak postava, která se zastavila za balvany opodál, se teď přece jen dala na útěk. Nečekala, až chvatné kroky definitivně umlknou, ale sehnula se hned k omdlelému chlapci, vedle něhož leželo cosi jako pomačkaný pytel. Opatrně mu rozvázala pouta. Symbiont jí mezitím zahalil tělo jako teplý kabát. Musel s ní být po celou dobu - během letu netopýra. Možná jako jemný kroužek kolem chlupatého krku, pomyslela si poloupírka sarkasticky.

Všechno opět nasvědčovalo tomu, že symbiont znal její skryté schopnosti lépe než ona sama. Její proměna během

spánku ho nemohla překvapit. Už mě neopustí - ať budu mít jakoukoliv podobu, pomyslela si. Její matka nosila tento nepochopitelný dárek až do své smrti a pak jej odkázala Lilith. Byly to šaty - mimikry, zbraň i kletba současně. Jejich vzájemný poměr by se snad dal nejlépe označit pojmem účelové soužití. Jenže Lilith věděla, že přáteli se nikdy nestanou. Její pokusy setřít ze sebe symbionta, nebo se ho dokonce zbavit natrvalo, vždy ztroskotaly.

Chlapci na zemi bylo asi deset let. Patrně čelem narazil na kámen čnící do výše jako stalagmit, a ztratil přitom vědomí.

Lilith se o něj postarala. Navzdory citelnému chladu a svému dosti spornému oblečení zřejmě chlapec nebyl podchlazen.

Poté, co mu Lilith očistila krev kouskem látky, kterou utrhla z košile, a když ošetřila největší šrámy, uvědomila si, že zranění nejsou tak vážná, jak se zpočátku obávala.

Krátce poté se chlapec probral k vědomí. Ve tváři se mu zračil děs. Po úlevě nebylo ani stopy. Lilith ho uklidnila.

"Jak se jmenuješ?" pokoušela se prolomit led.

"Rani," ozvalo se váhavě - ale teprve poté, co si mírně vypomohla hypnózou.

"Co se stalo, Rani?"

"Kdo jste?" Víčka se mu zachvěla. V mdlém světle hvězd jistě neviděl detaily. Ale to, co spatřil, stačilo, aby v něm opět vzklíčilo podezření.

"Jmenuji se Lilith. Nemusíš mít ze mne strach."

Mlčel.

"Kdo byli ti lidé, co tě ztloukli?"

Zbledl. "Já nevím," ozvalo se zastřeně. "Přepadli mě a odvlekli sem. Teprve tady mi sundali pytel z hlavy a vyndali roubík."

"Je tady nablízku vesnice, odkud pocházíš?"

Rani plaše přikývl a ukázal nataženou paží směr.

Lilith mu soucitně přejela po tváři. "Támhle ti chlapi zmizeli. Také jsou zřejmě z tvé vesnice. Tys jim něco udělal?"

Zaváhal. Pak zavrtěl hlavou.

"To tě unesli a zbili jen tak bez důvodu?"

Ještě více se schoulil. Zdálo se, že ho hluboce zkrušilo, že ti, kdo ho tak surově zbili, byli z jeho osady.

"Dokážeš vstát a jít sám?" zeptala se Lilith.

Zkusil to. Jako zázrakem si zřejmě nic nezlomil a ani nevykloubil.

"Doprovodím tě do tvé vsi," nabídla se Lilith.

Chlapec nevypadal, že by ho ta nabídka nadchla.

Jenže to žádným způsobem nemohlo zviklat její původní odhodlání. O Himachala Pradeshe, který si snad ani jejího zmizení nevšiml, si nedělala ani nejmenší starost. Ten už dokázal, že ho jen tak něco z míry nevyvede. A ten, kdo - jako on - chodí s tygrem Kálí jako talismanem, se stejně nedal zařadit do žádné obvyklé přihrádky.

Houf kamenných domků se slaměnými střechami vypadal na první pohled tak opuštěně, jako ves na měsíci. V žádném okně se nesvítilo. Cesta před nimi byla prázdná. Po těch, kdo zbili Raniho, nebylo ani vidu, ani slechu.

"Kde bydlíš?" zeptala se Lilith.

Chlapec ukázal přímo před sebe.

Ještě se nezeptal, odkud Lilith tak náhle přišla a pomohla mu z nesnáze. Jeho rozrušení bylo pochopitelné, ale nepřispělo zrovna k rozvinutí "něžné rostlinky přátelství", proti němuž by Lilith nic nenamítala.

Teprve několik kroků od prvních chalup se Lilith dozvěděla jméno osady:

Yakshamalla.

Prošli po udusané hliněné zemi mezi přikrčenými chatrčemi. Většina střech byla zatížena plochými kameny, aby je nenadálá bouře tak snadno neodfoukla.

Na rozlehlém prostranství uprostřed Yakshamally se tyčil útvar podobný pomníku, vysoký asi jako stojící dospělý člověk. Nahoru se sbíhal do špice jako pyramida. Plochy i hrany byly naprosto hladké a vypadaly, jako by se vytavily vlivem obrovského horka a pak ztuhly.

"Co je to?" zeptala se Lilith.

Rani prostě mlčky kráčel dál.

Lilith to akceptovala. Spěchala, aby ho dohnala. Jenže když posléze procházeli kolem čehosi, co vypadalo jako hranice, na které se pálí lidé, nenechala se už jen tak snadno odbýt. Zřetelně viděla několik těl, zabalených do plátna jako mumie. Ležely na vysoké vrstvě dřeva.

"Vy mrtvé spalujete?" zeptala se.

Rani přikývl. Lilith ho chytila za ruku. "Napočítala jsem tam čtyři mrtvoly - to u vás řádí nějaká nakažlivá choroba?"

Pokusil se jí vyvléknout. "Ne," řekl stísněně, když se mu to nepovedlo.

"Nač zemřeli? Nečekáte snad přece, až máte dost mrtvých, abyste je mohli pohřbít podle starého zvyku?"

Přes jistou předtuchu ji jeho následující slova zasáhla jako studená sprcha.

"Byli zabiti - zavražděni. Už několik dnů tady řádí jakýsi vrah."

Lilith na sobě nedala znát, co v ní ta slova vyvolala. "Jak byli zavražděni? Víš o tom něco?"

Kroutil se, dokud mu mírně nepomohla svou sugescí.

"Našel jsem je," připustil nakonec. "Kromě Bimal a Padama. Všichni byli strašlivě zřízeni. Jako Swani."

"Swani?"

" Stařec. Žil v sousední vsi."

"Jak vypadaly rány?" Hlas Lilith zdrsněl.

V tomto směru pro ni ovšem Rani nebyl příliš velkou pomocí. Ačkoliv mrtvé našel, nedovedl příliš mnoho říci o tom, co je zabilo. Když je našel, doslova plavali v krvi.

Lilith se už dál neptala. Doprovodila chlapce po zbývající úsek cesty až k domu jeho rodičů. Když se s ním loučila, vypadal, jako by se mu trochu ulevilo. Nezeptal se, jestli se ještě někdy uvidí.

Počkala, až zmizel uvnitř domku, a pak se pomalu vracela cestou, kterou právě přišla. U hranice se opět zastavila.

Všechno bylo připraveno. Pohřeb žehem byl zřejmě plánován na zítřek. Chtěla-li Lilith získat odpověď na naléhavé otázky - a tu chtěla - nemohla čekat, než bude pozdě.

Poté, co se ještě jednou ujistila, že se nablízku nic nehýbe, obratně se vyšplhala na sroubené lešení, na kterém leželi mrtví vyrovnáni jako na desce stolu.

Lilith nezaváhala ani na chvíli a postavu která ležela nejblíže k ní, vymotala z nádherně barevné látky, která milosrdně halila otřesně zohavené tělo.

Byla to mrtvola mladého muže, jak se ukázalo.

Lilith okamžitě pochopila, že zcela vykrvácel.

Důvodem byly řezy vedené podél jeho žil, jimiž se krev musela v neuvěřitelně krátké době vyřinout z těla! V Lilithině nitru se navzdory tomu otřesnému pohledu ozval pochmurný pocit při pomyšlení na drahocennou tekutinu, která zde byla takto vyplýtvána. Její první myšlenka, když zaslechla od Raniho o sérii vražd, byla: LANDRU.

Jenže tohle nasvědčovalo na lidskou bestii.

Nikoliv na upíra.

Nikde nebyly vidět rány po kousnutí.

Aby se ujistila, rozbalila ještě druhou mrtvolu. Přitom ustrnula. Už při odstraňování látky cítila, že je pod ní něco tvrdého. Jenže teď byla konfrontována s něčím, co ještě nikdy neviděla. Až do této chvíle netušila, že smrt může mít i "krásnou stránku". Tvář, která se objevila pod látkou, vyzařovala přímo nadpozemskou krásu!

Lilith popadl vztek vůči tomu, kdo zničil toto... toto umělecké dílo. Současně našla nezvratné důkazy, že smrt této mladé dívky nenastala normálním způsobem. Také na jejím těle byly ony podélné řezy. Současně se ovšem proměnilo v cosi, co bylo na dotek jako zkamenělé dříví... Jako něco, co nikdy nežilo!

Lilitn vytušila, že v tomto stavu by mrtvola mohla vydržet věky. A bylo pochybné, jestli jí vůbec plameny Uškodí...

V myšlenkách se najednou zarazila, když si náhle vzpomněla na mrtvou matku.

Creannu viděla ležet podobně zachovalou v jejím hrobě ve sklepě domu číslo 333 v Paddington Street. Také Lilithina matka jako by byla proti přírodě zakonzervována jakousi neznámou silou. Ostatní upíři se rozpadali na prach, když byl jejich existenci, trvající celé epochy, připraven jednoho dne přece jen náhlý konec.

Zdálo se, že u Creanny tomu tak nebylo, i když Lilith při pozdější návštěvě našla hrob prázdný. Lilith odmítala uvěřit v nějaké souvislosti. Mezi tímto fenoménem zde a mezi tím, co se stalo s její matkou, byl nebetyčný rozdíl.

Opět se pustila do balení těl a do odstraňování stop, které by ji mohly prozradit. Nechtěla na sebe přivolat zlobu lidí, kteří by zjistili, že někdo narušil klid jejich mrtvých přátel nebo příbuzných.

Teprve když opět sestoupila z dřevěného lešení, zjistila, že už ji někdo hodnou chvíli sleduje.

Muž, již ne mladý, ale také ne starý, vystoupil zpoza hranice. Vypadalo to, že se jí vůbec nebojí.

"Namaste," řekl klidně. Měl tupý pohled.

"Namaste," odpověděla Lilith jako by v reflexu.

"Nerušme už klid mrtvých," řekl muž.

Když se bez dalšího komentáře odvrátil a zamířil k jedné z chatrčí opodál, byla to pro Lilith výzva, aby jej následovala.

Lilith to udělala, protože už dávno přestala věřit, že její noční výlet se uskutečnil jen tak náhodou.

Cosi - byť to byl jen instinktivní pocit - ji přilákalo na toto místo, o němž už téměř nepochybovala, že sice nebylo na Landruově mapě uvedeno jménem, ale zřetelně vyznačeno.

Sydney

Jobova zvěst o Duncanově smrti nebyla tím jediným, o čem Elisabeth McKinseyová v těch hodinách hloubala. O Lilithině pravé podstatě nevěděla dlouho a pořád jí dělalo potíže uvěřit v upíry a ve všechny ty události kolem nich.

Na druhé straně bylo ovšem to, co se dozvěděla, vysvětlením mnoha záhad, které se nahromadily jako zátaras od onoho policejního uzavření Paddington Street.

Nejen Beth si vylomila zuby na informační politice městských úřadů - všichni kolegové z rozhlasu, televize i z redakcí novin trpěli stejným nedostatkem informací.

Ale zdaleka ne všichni v minulosti tak důsledně pátrali po zodpovězení otázek, které jim vrtaly hlavou, jako MacBeth.

Její přezdívka byla závazkem. Bylo třeba si zasloužit, aby člověka pojmenovali po postavě ze Shakespeara. Především tvrdohlavostí a neústupností!

Když se u dveří jejího bytu ozval zvonek, vyskočila, jako by ji bodla vosa. Seděla nesoustředěná u powerbooku a prohlížela si nějaké staré soubory. Pokaždé se našlo pár věcí, které zastaraly, s nimiž se nedostala dál. Ale bylo deprimující vidět, kolik z takovéhle kategorie se jich nahromadilo jen v průběhu posledních měsíců. Zabíraly hodně paměti.

Tak pozdě v noci Beth žádnou návštěvu nečekala. Byla tedy náležitě opatrná.

"Kdo je to?" zavolala přes dveře, aniž je byť jen na skulinku otevřela.

Ten hromotlucký hlas nebylo možné nepoznat a měl navíc výhodů, že ho nikdo nedokázal napodobit.

Moskowitz byl jedinečný.

Beth otevřela: "Pojďte dál. Co vás ke mně přivádí?" Počkala, až proslulý redakční pijan a prvotřídní fotograf (přesně v tomhle pořadí) protáhne svoje nikoliv zavalité, ale přímo radikálně tlusté tělo dveřmi.

"Správná otázka by měla znít: Kdo vás ke mně přivádí!" Samorost v důchodovém věku vrhl kritický pohled na vybavení Bethina bytu a hned si musel přisadit: "Copak Mac Donald už teď kšeftuje i s nábytkem?"

Bethiny oči metaly blesky.

"Neznám váš byt," odsekla vztekle. "Ale dovedu si představit, jak vypadá, ale proti tomu může tenhle..." rozpřáhla se, "jistě snadno konkurovat!"

Moskowitz naklonil hlavu stranou jako sova. Znělo to docela upřímně, když se zeptal: "Tak? A jak myslíte, že vypadá ta moje útulná klícka?"

"Za nábytek by vám mohly sloužit," odsekla Beth nazlobeně, "bedny od cigaret naskládané na sebe a zdi zřejmě mají šarm několikacentimetrové vrstvy nikotinu."

Moskowitz se usmál odzbrojujícím způsobem. Znal své slabiny. "Skoro," řekl. "Vypadá to, jako bychom se už na nějakém malém mejdánku u mne přece jen setkali."

"Chraň Bůh!" vyrazila Beth.

Celé to jejich popichování zakrývalo skutečnost, že si v podstatě báječně rozuměli už od dob, co spolu poprvé pracovali. Moskowitz se dokonce projevil jako tajný kavalír a v její blízkosti už nekouřil svá obávaná páchnoucí cigára.

Musel s tím přestat, pokud se chtěl v její blízkosti zdržovat.

"Kávu?" zeptala se a kývla směrem ke kávovaru.

Mávl rukou. "Není čas!" Po letmém úsměvu dodal: "Ani vy nemáte čas!"

"Kdo to říká?"

"Já - a Moe."

Beth zasténala. Znala jen jediného Moe: Moe Marxxe - jejího šéfredaktora v novinách. A každý - s výjimku Moskowitze - se bránil nazývat tohoto surovce křestním jménem, aby nebudil nechtěný dojem, že ho přece jen považuje za člověka.

"Co to znamená konkrétně?"

"To znamená, že si náš milý Moe na nás zasedl, patrně od té doby, co jsme toho faráře strčili do našeho článku..."

Ačkoliv Beth věděla, nač naráží, zvolala rezolutně: "To kecá!"

"Proto se taky stal šéfem, ne?" odsekl tlustý fotograf. Jeho pohled utkvěl na fotoaparátu, který ležel na Bethině komodě. Přednedávnem jí ho půjčil pro "nepravděpodobný případ", že by jednou nebyl po ruce, kdyby jej bylo zapotřebí. K čemu, o tom se nezmínila.

Když si ovšem Beth vzpomněla na události, jež byly s fotoaparátem spojeny, přeběhl jí mráz po zádech.

Moskowitz zamířil k fotoaparátu. Podlaha se rozechvěla.

"Co to vlastně bylo za obrázky, které jsem vyvolal u sebe v komoře? Nejprve jsem si myslel, že to je omylem osvícený film. Jenže tam přece jenom něco bylo..."

Beth pochybovala, že tohle je zrovna vhodný okamžik pro infarkt. Proto se raději vrátila k tomu, o čem zpočátku zapochybovala. "Já myslela, že máme naspěch."

Moskowitz opět odložil fotoaparát a přikývl. "To máme."

"No tak jedeme." Vzala si bundu a opatrně mu podržela dveře.

"Mohli bychom jet vaším vozem?" zeptal se poté, co nastoupili do výtahu, jehož nosnost jen tak tak nepřekročili.

"Proč? Váš je pořád ještě v dílně?"

Moskowitz prý měl veterána, ale nikdo ho za posledních několik let neviděl v něm jezdit. Pomalu se šířila fáma, že se jeho auto pod ním rozsypalo - a bylo sešrotováno, aby se vyloučila možnost dalších incidentů. Jak to, že ho Bethina "krabička od sardinek" uvezla, to zůstávalo i nadále záhadou.

Někdo má rád vdolky, jiný zase holky, pomyslela si Beth, než si nechala konkrétně vylíčit, oč půjde.

"Momentálně jsme tým specializovaný na krev a slzy," prohlásil drsným hlasem. "Moe chce pár uhlazených větiček a obrázků k bestiální vraždě v dosti pikantním prostředí."

"Kde?"

Ulici, jejíž jméno uvedl, Beth neznala. Vedl ji.

Těsně předtím, než dorazili k cíli, se Moskowitz zeptal téměř mimochodem: "Už jste slyšela nejnovější drb?"

"Ne. O čem?"

"O Paddington Street," řekl. "A o té uzavřené zóně."

Beth sevřela prsty na volantu pevněji. Díky Lilith už teď věděla, co se úřady snažily s takovým obrovským úsilím zatajit. Věděla pravděpodobně ještě podstatně víc, než úřady samotné. Jenže jít s těmihle vědomostmi na veřejnost, mohlo být zatraceně nebezpečné. Ještě se nerozhodla, jak s nimi v budoucnu naloží.

"Co nového se o tom povídá?" zeptala se.

Moskowitz se na ni díval ze strany. Samozřejmě věděl, že si Beth jako všichni "ostatní vylámala zuby na tom, aby zjistila důvody mimořádných opatření v této oblasti.

"Uzavřená zóna," řekl rozvláčně, "má prý být v nejbližších dnech zase zpřístupněna veřejnosti. Ti, co se museli vystěhovat z domů, se mohou zase vrátit. Prý už bylo odstraněno ložisko nebezpečí pro okolí - aspoň se to tvrdí. Dům, který vyzařoval nebezpečí pro okolí, byl srovnán se zemí."

"Dům?" opáčila Beth.

"Číslo popisné tři sta třiatřicet prý přestalo existovat. Kdosi rozšířil informaci, že se tam zabarikádoval jakýsi šílený fanda do trhavin. Vyhladověli ho tam bez krveprolití a teď se prý ještě musí vyklidit podzemní sklad. Pak se prý všechno vrátí do starých kolejí..."

Beth na sobě nedala znát, jak ji tato zpráva znepokojila.

Od Lilith leccos věděla o pravé povaze pozemku, na němž stál dům, kde se poloupírka narodila.

Naposledy se tam místo domu tyčil strom. Stavba beze stopy zmizela...

Nevěděla, co si o tom má myslet.

Dorazili do jedné z milionářských čtvrtí Sydney, a to ji přivedlo na jiné myšlenky.

Moskowitzovi se povedl mistrovský kousek tím, že vystoupil ještě před ní, což svádělo k úvahám, jestli někde tajně netrénuje.

Novinářské průkazy jim uvolnily cestu k místu činu. Několik bankovek, zastrčených tajně pod rukou, se postaralo o ostatní.

Přepychový byt, do kterého vešli, už pamatoval lepší časy. Někdo tady systematicky všechno zpustošil.

Vrcholem pak byla mrtvola ženy v koupelně.

Neodnesli ji ještě, když Beth s Moskowitzem dorazili. Beth to drsně připomnělo, co všechno zažila za poslední dny. S pocitem nevolnosti se odvrátila.

Moskowitz nebyl taková citlivka. Rozpoutal záplavu blesků.

Když se dali do řeči s vyšetřujícím policistou, Beth už se zase ovládala.

"Pachatel?" zeptala se stroze.

"Uprchl."

"Jméno pravděpodobného pachatele?"

"Leroy Harps," odvětil bez zaváhání.

"Povolání?"

"Producent pornofilmů."

Beth to považovala za špatný vtip.

Moskowitzův úšklebek a atmosféra bytu, kterou ještě bylo možné rekonstruovat v jejím původním stavu, ji ovšem přesvědčily.

"Zajistili jsme zde celou hromadu videofilmů nevhodných pro mládež, pokud vás to zajímá." Tato informace policisty nezněla pouze káravě. Zdálo se, že je zvědav na Bethinu reakci.

Prohlédla si ho od hlavy k patě. "Jestli je potřebujete, vemte si jich s sebou pár domů! Asi tam na vás nikdo nečeká!"

Zbytek toho, co potřebovala pro článek podle Marxxova vkusu, si obstarala jinde.

"Ta je ale od rány, co?" slyšela Moskowitzův uznalý komentář. "Já tu malou miluju! A pokud tuhle lásku nesdílíte, docela to chápu."

"Zmizte!"

Moskowitz vyrazil za ní. "Další do vaší sbírky," usmál se.

"Sbírky?"

"Povídá se, že jste se porafala skoro s každým policajtem ve městě."

"A to je dobře, nebo špatně?"

Moskowitz se plácl do tlustých stehen. "Už jsem vám někdy řekl, že mám ten váš humor strašně rád? Paráda!"

Zavrtěla hlavou a začala se vyptávat obyvatel domu.

Za hodinu dorazila s Moskowitzem do redakce, kde se fotograf stáhl do své prosklenné laboratoře, aby tam vyvolal snímky, zatímco Beth si sedla k jednomu z počítačů a začala ťukat text.

Ať má Marxx, co chce: Subtilní hrůzu, která jen nedostatečně vystihuje pravdu, ale hodí se do jeho "seriózních" novin.

Beth na to potřebovala dvě hodiny. Když pak napsaný text odnesla do osiřelé, prosklenné pracovny šéfredaktora - do "akvária", nakoukla ještě krátce k Moskowitzovi a zeptala se, jestli ho má někam odvézt.

Ze zdvořilosti.

"Zůstanu tady," odsekl zarputile.

"Je zde příjemněji, než v tom mém začouzeném nikotinovém hnízdečku."

Beth se rozloučila.

Když pak otevírala dveře bytu, právě zvonil telefon.

Doběhla k němu. Lilith, bylo první, co ji napadlo, protože touto dobou přece většina lidí spí.

Na toho, kdo byl skutečně na drátě, čekala marně od chvíle, co v bytě bydlela sama.

"Konečně?" řekl podivně zkreslený hlas. "Tady je Jeff Warner. Musíme se sejít. Bezpodmínečně!"

Yakshamalla, Západní Nepal

Venku svítalo.

Bahadur (více než své jméno Lilith zatím neprozradil) rozlil čaj z čerstvých lístků do dvou malých porcelánových šálků, které vypadaly jako z nádobíčka pro panenky. Místnost byla napěchovaná předměty, které by člověk západního ražení označil prostě za harampádí. Lilith ovšem pochybovala, že takto připadaly jejímu hostiteli.

Stěny byly vyzdobeny náboženskými symboly, ale Lilith rozhodně nevadily. Bylo to podivné, protože podobné křesťanské symboly jí dokázaly být pořádně nepříjemné. Ale stejně to bylo s talismanem Himachala Pradeshe. Křížek by jí byl způsobil bolesti, nejpozději při přímém doteku. U symbolů ze světa indických bohů se tak nedělo.

Proč, to nevěděla.

Dávno už přemýšlela o jistých souvislostech a okolnostech, jimiž trpěla. Nanejvýš nepochopitelné pro ni bylo i nadále jedno: Pokud stará rasa, jak si upíři sami říkali, ovládá nejdůležitější střediska lidské moci, a to už po staletí nebo dokonce tisíciletí, proč se jim pak za celou tu dobu nepodařilo vyhnat ze společné sféry života tak nebezpečné instituce, jako křesťanskou církev?

Mohli by přece - zjednodušeně vyjádřeno - církev prostě zakázat a její příznivce pod nějakou záminkou systematicky vyhubit. To, že to neudělali, ale pouze se naučili zacházet s nebezpečím, nasvědčovalo tomu, že prostě nebyli schopni manipulovat po libosti se vším!

Nebo za tím vším vězelo něco jiného, mnohem rafinovanějšího?

Když Bahadur přišel se šálky, a když se s Lilith posadjl na matraci uprostřed pokoje, řekl: "Tys přišla s poslem. Viděl jsem vás."

Lilith mu pohlédla do tmavých očí a udivilo ji, co z nich vyčetla: Ten muž z ní měl strach - a přesto ji pozval k sobě do chýše?

"Přišla jsem s jakýmsi malým chlapcem," řekla. "Nevím, proč mu říkáš posel."

Vypadalo to, že jí nevěří.

Lilith dodala: "Za vsí ho zbilo několik zakuklených postav - nevím, co by se stalo, kdybych včas nezakročila."

Po Bahádurově tváři přelétl jas. Pak řekl něco, co Lilith šokovalo. "Nic jiného si nezasloužil! Takhle se alespoň konečně něco děje!"

Lilith cítila, že ho nemusí ponoukat k dalšímu vysvětlováni. Pozval ji, protože se něčeho chtěl zbavit.

"Ty pocházíš z chrámů?"

"Z jakých chrámů?"

Opatrně usrkl čaj. "Jak jsem řekl: Sledoval jsem tě. Nikdo jako ty tu ještě nebyl. Přivedla jsi domů Raniho a pak jsi se vyšplhala na hranici k mrtvým. Prohlédla sis je a poznala jsi, že s nimi zřejmě není něco v pořádku. Zejména s Bimal."

"To je ta dívka, co byla ztuhlá... jako dřevo?"

Přikývl a pak sklopil zrak. Když na ni opět pohlédl, oči měl zvlhlé. Najednou se roztřásl. Šálek mu vypadl z rukou, ale jemu to bylo zřejmě jedno. Předklonil se a zabořil tvář do mozolnatých dlaní.

"Tak mi to připomíná Satyu, mou ubohou dcerušku..."

Jeho hlas už teď nebyl ničím více než šepotem. Ten ovšem stačil. Lilith mu rozuměla, pokud šlo o zvuk. Jen s pochopením obsahu to bylo stále horší.

Aby celou záležitost urychlila, řekla naléhavě: "Uklidni se. Vypravuj mi to hezky po pořádku. A přejdi k věci: Proč jsi mě sem pozval?"

Bahadur se zhluboka nadechl a vydechl. Ruce mu ochable visely podél těla, ale to bylo napjaté. Vypadalo to, že se opět vzpamatoval.

"Říkáš, že nevíš, co je to posel. Pak ani nevíš, co se tady děje! Proč jsi ale přišla?"

"Něco hledám."

"A co?"

Lilith se neostýchala nazvat věci pravým jménem. "Jistou nádobu. Kalich, který má tvar květiny. Myslím, že se mu říká liliový kalich. Slyšel jsi o něm někdy?"

Bahadur zavrtěl hlavou. "K čemu je ta nádoba dobrá?"

"Je to nástroj temných mocností."

"Pak by mohl být tady někde nablízku," přikývl.

"Proč?"

"Protože všechno je zde zasvěceno zlu!"

"Povídej!"

Než mohl Bahadur začít, strhl se venku před chatrčí nesmírný povyk.

Nepálec vyskočil a otevřel okno. Když se vrátil k Lilith, chvěly se mu rty zmítané nápory divných pocitů.

"Oheň! vydechl. "Jedna z chatrčí hoří!" Olízl si rozpraskané rty. "To hoří domek posla."

Lilith ihned vyběhla ven.

Polovina osady byla na nohou. Nevypadala už opuštěná, ale jako holubník, do něhož vtrhla liška. Všechno utíkalo směrem, kde se rozloučila s Raním.

Lilith nečekala, jak se zachová Bahadur. Byla si jistá, že podcenila ty, kteří ztloukli hocha. Požár byl založen úmyslně. Založili ho ti, které zahnala Lilith v podobě netopýra!

A toto přesvědčení jí dodávalo sil. Závratnou rychlostí předběhla většinu vesničanů, kteří se vlastně jen loudali. Když pak Lilith zahlédla Raniho domek, pocítila krátké, ale prudké bodnutí v prsou. Podnětem k němu bylo to, jak lidé přistupovali k plamenům. Nevrhli se především na hořící chatrč, ale starali se hlavně o sousední chýše, které polévali vědry vody, aby zabránili přeskočení plamenů.

Lilith se vztekem změnila ve fúrii. Zejména, když zaslechla výkřiky z nitra chatrče, které museli slyšet i ostatní, pokud nebyli hluší.

Ale nikdo nezasáhl.

Lilith odstrčila několik osob stranou a drala se k hořící chýši. Z několika oken šlehaly plameny a vycházel z nich hustý kouř. Také střecha hořela. Najednou se ze dveří vypotácela kašlající, zpola udušená žena, nesoucí vpravo a vlevo v podpaždí dítě.

Rani s ní ovšem nebyl.

Lilith se nestarala o to, co se stalo s těmi třemi, kteří se dokázali zachránit vlastními silami. Vytrhla jednomu z Nepálců z ruky vědro s vodou a nalila si jeho obsah na hlavu. Mokrá až na kůži pak vběhla do chýše. Do pekla z plamenů a dýmu, zhrouceného stropu a planoucí slámy!

Výkřiky umlkly. Byla tady samozřejmě možnost, že Ranimu se podařilo uprchnout. Ale Lilith šlo o jistotu. Ve stěnách to praskalo. Malta začala žárem pukat a kouř znesnadňoval poloupírce pohyb. Bránil jí ve výhledu a dokázal tím to, co by normální tma nezvládla. Záchranná akce se stala překážkovým během. Neustále musela uhýbat do míst, které ještě nepadly za oběť plamenům, a tyto zóny se stále zmenšovaly.

Když už bylo na čase opustit ono plamenné peklo, Lilith o Raniho téměř zakopla. Ležel pod troskami, z nichž vyletovaly jiskry. Lilith ho zpod nich vytáhla, zvedla ho a přehodila si ho přes ruce.

Ploše oddychoval. Srdce mu také bilo jen velmi slabě. Východ už byl v plamenech, ale na rozmyšlenou nebyl čas. Lilith riskovala vše.

Vnořila se s Ranim do plamenů.

Teď - pomyslela si.

Symbiont se náhle rozvinul, zahalil ji štítem z chladivé hadí kůže. Lilith vyběhla ven do rozčileného davu.

Sotva byli venku, symbiont se opět stáhl a nabyl své předchozí podoby. Žádné lidské oko nemohlo tu proměnu postřehnout. Kromě toho venku vládl nepopsatelný zmatek.

Lilith chlapce opatrně položila ha zem a čekala, až se probere z bezvědomí.

Když po chvíli zvedla zrak, zjistila, že je obklopená hloučkem lidí. Nikdo se na ni a na chlapce nedíval přívětivě.

"Kdo je to?" zaslechla čísi zlostnou otázku.

"Čarodějka," odpověděl kdosi, v němž Lilith snadno poznala jednoho z těch zbabělců, kteří zbili Raniho.

Nevěděl, že ho poznala. Možná by jinak nebyl tak zpupný. "Že se nestydíte," pozvedla hlas a vložila do něj všechny city, které jí bouřily v nitru.

Několik vesničanů ucouvlo, mnozí ovšem setrvali na svých místech.

"Co to povídá?"

"Je šílená! Bláznivá čarodějka."

Lilith si to už dál nenechala líbit. Její zelené oči změnily barvu do ruda. Jen skutečnost, že se Rani se sténáním začal probírat, jí zabránila, aby rozvinula všechnu svou energii.

Chlapec byl dokonale zmaten. Vyčítavě se díval po vesničanech. Ze rtů ovšem nedostal jediné slovo.

"Zapálit domek," zvolala Lilith, "bylo velice zbabělé. A to, že se k tomu teď nepřiznáte, je ještě ubožejší!"

Několik vesničanů sklopilo zraky. Lilith by nepřekvapilo, kdyby se shýbli, zvedli kameny a začali jimi házet na ni a na chlapce...

V té chvíli si davem prorazil cestu muž, kterého potkala u hranice s mrtvými.

Ano, byl to Bahadur.

"Nechte ji na pokoji!" sykl. "Copak se toho ještě nestalo dost?"

Chvíli vypadalo, že se mu podařilo to, oč se marně pokoušela Lilith. Jenže pak se ti, kteří raději chránili své vlastní domky, než aby se snažili zachránit chlapcovu rodinu, pohnuli.

Bylo to neuvěřitelné.

Nikdo z nich nevypadal jako zbabělec.

Pro kohokoliv by riskovali život - jen ne pro Raniho, pomyslela si Lilith s mrazením v zádech.

Pomalu se rozcházeli.

"Pojďte," řekl Bahadur. Díval se do očí pouze Lilith, ne Ranimu.

Než Lilith uposlechla, rozhlédla se po chlapcově matce a sourozencích. Nebyli vidět nikde.

Lilith zamrazilo ještě více, když pochopila, že Raniho patrně zavrhla i jeho vlastní rodina.

Proč?

Kdo může být tak krutý vůči svému vlastnímu dítěti?

Rani dřepěl v koutě mísnosti. Odtáhl se od Lilith, jako by chtěl dát najevo, že si poradí i sám. Docela sám.

Bahadur přiložil do ohně poleno dřeva, aby mohl znova uvařit čaj. "Než nás přerušili," řekl, "chtěl jsem ti vyprávět, co vím o chrámu nad vsí a o nelidských zákonech těch, kteří trůní tam nahoře, blízko nebi." Pohlédl úkosem k chlapci, který si schoval tvář mezi koleny přikrčených nohou. "To, co nevím já, bude snad moci doplnit on."

Chvíli počkal, jestli přijde nějaká reakce, a pokračoval: "Na úpatí chrámů, které nám už tolik generací nahánějí strach a hrůzu, leží sedm osad."

"Kdo vás ohrožuje a co se děje tam nahoře?"

"Nevím, kdo jsou ti, co bydlí nad oblaky. A nevím ani, co se tam nahoře děje. Nežije už nikdo, kdo se to pokoušel zjistit. Vím jenom, co se děje tady dole. Každý měsíc. Rok co rok. Jako věčný koloběh!"

Lilith na něj kývla. "Mluv!"

Rani v koutě pomalu zvedl hlavu. Po tváři, která najednou vypadala nesmírně staře, mu přelétly stíny.

"Nutí nás ke střepinovému soudu," řekl Bahadur pochmurně. "Nutí nás, abychom každý měsíc udali někoho ze sousedů, z rodinných příslušníků, nebo kohokoliv jiného."

Na rozdíl od Lilith chápal Rani zřejmě velmi dobře, o čem to Bahadur mluví. Přikrčil se.

"Co je to střepinový soud?"

Bahadur krátce přimhouřil oči. "Uprostřed osady je prostranství s obeliskem. Tu... věc postavili oni." Kývl ke stropu a Lilith pochopila, že má na mysli obyvatele chrámů. "Určitý den v měsíci musí každý obyvatel sedmi vsí vhodit do otvoru obelisku hliněný střep se jménem osoby, která -" krátce se zarazil, jako by se musel přemáhat, aby vyslovil ono slovo "je mu nepříjemná. Osoba, která je tam uvedena nejčastěji, je pak vydána napospas osudu, o němž nikdo - určitě ani on," opět pohlédl na Raniho, "neví, jak vypadá. Ale my všichni víme, že vybraného člověka čeká něco strašného. Proč jinak by nás ti z chrámů nutili, abychom každý měsíc prováděli volbu znovu? Nikdo se jí nemůže vyhnout. Každé dítě dostane střep a až do jeho pěti let za něj píší jméno rodiče!"

Lilith poslouchala se stále větším údivem. Připadalo jí nepochopitelné, že systém, který jí právě nastínil, funguje už tak dlouho, aniž se lidé, kteří jím trpěli, proti němu vzbouřili.

"Jak se vyvolení dozvědí, že padla volba právě na ně? A jak se dostanou střepy do chrámů?"

"Ten, na koho padla volba," řekl Bahadur drsně, "zmizí v noci. Nikdo zatím neviděl, jak se to stalo, že se ztratil. Den po odevzdání střepů prostě někdo z našeho středu chybí - tak to bylo vždycky."

Několik vteřin zíral do prázdna. "Každá osada má někoho, kdo sbírá střepiny a nosí je nahoru na místo, které zná pouze on. Toho, kdo odnáší střepiny, nazývají poslem - nebo ještě výstižněji poslem smrti!"

Lilith najednou pocítila v hrudi pálení. Její pohled zalétl k Ranimu - pak se obrátil opět k Bahadurovi. Zavrtěla hlavou a řekla: "Vždyť je to dítě."

Stejně stroze odpověděl Bahadur. "Na to se nikdo neptá! Před ním dělal jeho otec totéž. Před několika týdny náhle zemřel." Zaskřípal zuby. "Nehoda... Pak musel převzít úlohu jeho prvorozený syn!"

Lilith se otřásla, protože najednou pocítila prudkou nenávist. "Pokud tomu správně rozumím, nemá ten chlapec sebemenší šanci bránit se proti téhle funkci. Nedělá také nic víc, než že přenáší rozsudek, který vynesla většina vesnice. Je absurdní chtít mu to klást za vinu!"

Bahadur se chraptivě zachechtal. Udělal rukou trhavý rozmáchlý pohyb, jako by chtěl zahrnout celou osadu. "Mnoho lidí o tom smýšlí jinak. Posel je imunní. On sám nemůže být vybrán. Stojí mimo ty, kteří se měsíc co měsíc musí obávat a po každé volbě se zase schovají, protože nechtějí, aby je někdo našel. Nikomu to ještě nepomohlo."

Lilith opět zavrtěla hlavou. "Proč tady zůstáváte? Proč tedy neopustíte místo takových hrůz?"

Bahadur se zasmál ještě hlasitěji, byl to ovšem smích, který trpkostí předčil vše, co Lilith doposud slyšela. "Och, o to se pokusili už mnozí. Den nato našli jejich kosti na prostranství u obelisku. To se dělo celá staletí. Něco takového se lidem vryje do paměti. Velmi hluboko!"

Lilithina fantazie prostě selhala při pokusu představit si dimenze režimu, pod nímž zde lidé žili.

Rani začal tiše úpět.

"Zmínil ses o své dceři Satye. Kde je?" Lilith vytušila odpověď. Přesto chtěla slyšet potvrzení z Bahadurových úst.

" Zmizela před rokem!"

To bylo ono.

To byl tedy důvod jeho nesmiřitelné nenávisti, kterou projevoval vůči Ranimu. A zřejmě podobně zaujatě smýšlelo mnoho vesničanů.

"Říkal jsi, že se velice podobala téhle Bimal."

"Byla ještě krásnější. Byla to krása nevinnosti! Neměla nepřátele a přece..."

Lilith měla najednou nepříjemné podezření, které ovšem nechtěla před chlapcem vyslovit.

"Jaká událost způsobila, že přetekla číše?" zeptala se pouze. "Proč jste se pustili do malého chlapce, místo abyste společně projevili odpor proti těm, kteří vás terorizují?"

"Nechápeš," řekl žalostně Bahadur.

"Možná lépe, než si myslíš," odpověděla.

Zamnul si ruce. "Nikdy nebyla bázeň větší než v těchto dnech," řekl stísněně. "Nikdo nechápe, co se stalo a proč to dopustili. To, že to udělali, vzbudilo v některých z nás pochybnosti o jejich všemocnosti - a současně i naději, že doba je zralá ke změně. Proto zřejmě přišli někteří z nás na myšlenku, vypořádat se s tím klukem."

Lilith nepřijala tento ubohý pokus o omluvu.

"Přestaň mluvit v hádankách!" okřikla ho a nepozorovaně použila své hypnotické síly. "Řekni bez vytáček, co se stalo!"

"Ve vsích se pohybuje šílenec... a náhodně vraždí! Tak jsme si to alespoň zpočátku mysleli. Teď už ovšem vyvstaly pochybnosti, protože jednou z jeho obětí byla Bimal - a Bimal, to nám oznámil jako JEJICH hlásná trouba Rani, byla naposledy na většině z odevzdaných střepů!" Bahadur se přestal zajímat o své prsty. Stál v místnosti jako socha. Jen jeho rty se pohybovaly dál. "Ta bestie, která už několik dní vraždí, chtě-nechtě zabila vybranou a ti v chrámech nepřijímají mrtvé. Mrtvolu Bimal dali dopravit zpět sem k nám - a prostřednictvím Raniho oznámili, že ještě před příštím dnem soudu musí být vybrána náhrada za Bimal!"

"Uposlechli jste toho?"

"Volba byla stanovena na zítřek," řekl Bahadur. "Po obřadu spálení mrtvol!"

Lilith poněkud uvolnila napětí. Vstala a zamířila k chlapci, který na ni ustrašeně vzhlížel: Uklidnila ho slovy i gesty, která se neminula účinkem. Když si dřepla vedle Raniho, padl jí se vzlykotem do náruče. Lilith ho nechala vyplakat. Sama ho povzbuzovala, aby se nestyděl. Vypadal, jako by se jinak zadusil vším tím nátlakem, který byl na něj vyvíjen ze všech stran. Pokusila se dále zapůsobit na něj hypnoticky a posílit jeho sebevědomí. V této chvíli ovšem narazila na

bariéru.

Neviditelnou hranici, která chránila Raniho ducha.

Lilith už dávno věděla, jak funguje její nadání ovlivňovat lidi. Poznala i práci někoho jiného, když na ni narazila.

Srdce se jí rozbušilo, když pochopilo, že Rani už před ní narazil na někoho, kdo ovládal tento druh hypnózy.

Takže přece! Landru?

Pokusila se opatrně bariéru odstranit. Jenže pak prohlédla upírův úskok. Za zábranou, kterou vytvořil, číhalo nejen vědomí, které potlačil, ale také záplava šílenství, která pouze čekala na to, aby se po odstranění clony vyvalila na Raniho.

Jak mazaný trik!

Za těchto okolností Lilith raději nehodlala utišit svou žízeň po vědění. Už věděla, že je na správném místě.

Je zde i Landru - nebo zde alespoň byl. Jeho zájem zřejmě platil chrámům, o nichž se zmiňoval Bahadur...

Seslala na Raniho hluboký spánek. Chlapec se svalil na bok. Když si byla jistá, že už nic neslyší, obrátila se k muži, který ztratil svou dceru ve fémovém soudu střepů.

"Prozraď mi dvě věci," vynutila si uhrančivým pohledem bezpodmínečnou otevřenost. "Proč jsi mě zavedl k sobě?"

"Tvé chování mi dávalo naději, že budeš mít také zájem na odpovědích.

Působila jsi na mne jako někdo, kdo tvrdošíjně sleduje svůj cíl."

Lilith to vzala jako poklonu. Důležitější pro ni ovšem byla jeho odpověď na druhou otázku: "Mohlo by to být tak," zašeptala, "že posel, který vynesl nahoru střepy se Satyiným jménem, neměl prostě jen nehodu, ale že mu někdo ke smrti pomohl?"

Bahadur přikývl.

Někdo, koho dobře znáš?"

Také na to odpověděl kývnutím.

Sydney

MacBeth podstoupila objížďku, jen aby se dostala na místo schůzky. Ačkoliv ji to stálo dobrou půlhodinu navíc, projela oblastí kolem Paddington Street. Chtěla se přesvědčit, co je na Moskowitzově informaci pravdy. Zátaras těsně za číslem 329 pořád ještě stál. Jediným rozdílem oproti dřívějšku bylo, že za jindy přísně střeženým zátarasem parkovalo množství vojenských tahačů s návěsy s uzavřenými kontejnery. Bylo zřejmé, že daleko vzadu - tam, kde předtím nebyl přímý výhled - se něco nakládalo.

Beth se cítila zmítána mezi dvěma událostmi, které měly obě příchuť senzace.

Jedna z nich ovšem o něco víc...

Ohlásil se Warner!

Policejní detektiv Jeff Warner, muž, který vězel za seznamem mrtvých, který jí byl anonymně doručen.

Od rozhovoru s Lilith věděla Beth, že jde o seznam obětí upírů v prostoru Sydney za období více než sto let. Všechny osobní údaje, který policejní počítač vychrlil, patřily obětem, které byly zabity tímtéž způsobem: Zlomením vazu. Kromě toho byly mrtvoly zohaveny, což mělo jediný účel - zamezit identifikaci stop po upířím kousnutí.

Zpráva o Duncanově smrti dolehla na Beth natolik silně, že před odchodem z bytu ještě polkla dvě pilulky na uklidnění, aby byla připravena na setkání s Jeffem Warnerem.

S policistou, který před několika dny zmizel, nebylo něco v pořádku.

A snad ještě záhadnější než jeho zmizení bylo, že se teď zase ohlásil. Od Ohila Asgarda, jednoho ze svých informátorů přímo v centru policejních úřadů, se Beth dozvěděla, že Warner vyrazil na pozemek čísla 333 v Paddington Street na přímý povel Virgila Codda. Se šéfem prý předtím vedli dosti vzrušenou debatu o tom seznamu mrtvých. Od oné noci byl Warner pohřešován.

To byla sice jen jedna z mnoha záhad v souvislosti s uzavřenou zónou. Ale Beth nemohla od prvního Warnerova telefonátu pořádně spát. Zmizel na pozemku kolem Lilithina rodného domu. Tam, kde bylo podle slov poloupírky rozpoutáno něco tak příšerného, že ani ona sama si netroufala vzdorovat tomu ohrožení.

Teď se tedy ten, kdo se tam zdržoval déle než kdokoliv jiný, opět vrátil! A naléhal na setkání s Beth!

Musel mě docela opustit rozum, pomyslela si.

Nebezpečí, jemuž se dobrovolně vystavovala, se nedalo ani přibližně odhadnout!

Ale nikdy by se nestala novinářkou, kdyby se bála riskovat.

Naopak.

Se mnou to nedopadne jako s Duncanem, přísahala si.

Před léty to byl její nejlepší přítel. Ten, s nímž se předem dohodla, že mezi nimi nic nebude. Beth už tehdy cítila, že ji sexuálně přitahuje její vlastní pohlaví.

Ale doba, po kterou se jeden druhému ztratili z očí, jejich vztah změnila. Beth potřebovala jistou chvíli, aby si to přiznala. A teď za to byla téměř vděčná.

Kdyby to bylo ještě jako dříve, zpráva o smrti by ji uvrhla do mnohem hlubšího smutku!

I tak to bylo dost zlé...

Zajela vozem k přístavu. Bylo brzy ráno. Rybářské čluny se vracely z nočního lovu. Několik turistů, kteří vstali brzy, se loudalo podél zídek nábřeží. Ozývalo se pleskání plachet a křik racků. Beth zaparkovala vůz poblíž doků.

Bylo to poněkud divné místo pro setkání, ale také do jisté míry vhodné. Beth vystoupila a odpověděla šťavnatými výrazy na volání několika přístavních dělníků, kteří ji zahlédli. Pak nastalo ticho. Bylo jí jasné, že postava v sukni na

tomhle místě, ať už v jakoukoliv denní hodinu, znamená pro těžce pracující chlapy útěk od reality. Pospíšila si, aby se dostala k boudě, jejíž číslo jí Warner uvedl.

V kapse saka měla kromě obligátního diktafonu i pistoli. Pro všechny případy, jak se obávala.

Dveře dřevěné chatrče, ke které došla o chvíli později, byly zamčeny. Když zaklepala, zaslechla kroky. Cvakl zámek. Beth několik vteřin váhala a pak stiskla kliku vrzajících dveří. Za nimi vládlo přítmí a bylo cítit pach rybiny.

"Warnere?" zvolala Beth.

Jakási postava se vysunula zpoza dveří.

Beth sebou škubla. S Warnerem, kterého letmo znala z profesního styku, měla tato přízračná postava jen málo společného! Jenže to byl on. Bezpochyby. Přestože měl ochablý obličej a v jeho očích docela chyběl lesk dřívějších dní!

"Bože můj, co se to s vámi stalo?"

Soucit zvítězil. Přistoupila k němu.

Ucouvl. Hlouběji do příšeří. "Nic, jen se ke mně příliš nepřibližujte!"

Jeho ústa se pohybovala jako u pokažené loutky. Beth neustále cítila mrazení v zádech.

Warner stísněně zažadonil: "Pomozte mi!"

"Jak?"

Odpověď ji dočista vyvedla z míry.

Nepal

Den začal pochmurným procesím. Obyvatelé osad se vydali k mrtvým, položeným na hranici. Lilith stála u jednoho z oken v Bahadurově domku. Nepokoušela se proměnit zpět v netopýra a vrátit se k Himachalu Pradeshovi. Nevěděla, co Ind udělal, když zjistil její zmizení.

Priority se během jediné noci posunuly.

Lilith cítila každou vlásečnicí svého těla, že Landruův původní náskok téměř smazala. Nejstarší z upírů, které znala, teď řádil v osadách poblíž bájných chrámů. Ačkoliv mrtví, kteří dnes měli být na hranici spáleni, nenesli známky upířích zubů, Lilith je přesto připisovala na vrub Landruovi.

Začátek série vražd bylo možno bez problémů stanovit na den, kdy sem Landru musel, díky svým nadpřirozeným schopnostem, dorazit. Smrtelníkovi by cesta sem trvala podstatně déle. Ale nejpozději od chvíle, kdy se sama proměnila v netopýra, věděla Lilith, co všechno je pro upíra možné.

Hypnotická blokáda v Raniho mozku navíc dokazovala, že se zde už Landru pokoušel získat informace o kultu, který se tady uctívá. A tento kult měl úzkou souvislost s obrovským chrámovým komplexem, o němž hovořil Bahadur, aniž se ovšem vyjádřil konkrétněji.

Bahadur, vrah.

Pomstil smrt své dcery na nejslabším článku celého řetězce: Na Raniho otci. Na záhadné obyvatele chrámu se neodvážil.

Lilith tušila, že i v ní viděl pouze možný prostředek, jak se pomstít těm nahoře. Trpce se usmála při pomyšlení, že Bahadurova kalkulace možná i vyjde. Ne kvůli Nepálci, ale kvůli ní samotné. Věděla, že vystoupí na horu. Landru byl v tomto směru před ní neustále o krok vpřed. Hnal se za liliovým kalichem jako ďábel za lidskou duší. A byl si zřejmě jistý, že ukradený posvátný předmět najde na místě označeném v mapě.

Dokud nebylo dokázáno cokoliv jiného, sdílela jeho optimismus i Lilith.

Po tom všem, co se dozvěděla z Bahadurových úst, jí v hlavě uzrál plán, který úzce souvisel s volbou náhradní obětí, která se měla konat dnes. Doufala proto, že pohřeb žehem proběhne rychle. Když za sebou zaslechla hluk, spatřila Raniho, který se kroutil a natahoval, aby si prokrvil ztuhlé končetiny. Pak se nedůvěřivě podíval na Bahadura, který seděl vedle kuchyňského ohniště a zdálo se, že medituje.

Byla to Lilithina práce.

Chtěla mít klid a tak vraha Raniho otce zhypnotizovala do té doby, než od něj bude potřebovat další informace. Měla na něj vztek. Bolest ze ztráty dcery mu nedávala právo soudit jiné.

Nechtěla vědět, co se stalo s Bahadurovou ženou. Zřejmě žil docela sám. Přistoupil k ní Rani. Chvíli si ji prohlížel a pak ze sebe vysoukal tiché. "Díky!"

Lilith mávla rukou. "Už se cítíš líp?" zeptala se.

Přikývl, ale výraz v jeho očích prozrazoval něco jiného.

Musel se postavit na špičky, aby mohl vyhlédnout oknem ven. Viděl, že hranice už byla zapálena a plameny začaly olizovat těla mrtvých. Mírně se zachvěl.

Lilith mu neprozradila, jaký má plán. Ale v duchu se ptala, co bude s Ranim po jejím odchodu. V té chvíli hranice jako by explodovala. Plameny právě dospěly až k mrtvolám zahaleným do plátna a vzbudily všeobecnou hrůzu.

Nebyla to exploze, která by všechno rozmetala. Cosi prostě bouchlo - a pak na hranici jedna mrtvola chyběla! Lilith předpokládala, že to byly tělesné pozůstatky Bimal. Prohlédla si předtím dívčino tělo a zjistila onu nevysvětlitelnou proměnu. Dívka už nebyla z masa a krve. Stalo se s ní něco strašlivého.

Bimal se zřejmě vrátila do své vsi, aby ještě více vyděsila ty, kteří dosud žili.

Podivné zmizení jejího těla z hranice každopádně splnilo svůj účel. Obyvatelé Yamahamally se nejprve vyděšeně rozprchli do svých chýší. Až později - odpoledne, se každý připlížil se střepem k obelisku.

Lilith nechala Bahadura, aby také volil.

Na něm by její plán ztroskotat neměl.

Rani se pod pláštíkem tmy přiblížil k obelisku.

"Nemohu tě toho ušetřit," řekla žena. "Je mi to líto. Zkoušela jsem to, ale nedaří se mi získat přístup."

Samozřejmě, že ne, pomyslel si Rani. Ona přece není poslem. Jen poslové mají přístup ke střepinám fémového soudu. A poslem byl on. Jenže na to byl hrdý den ode dne méně. Měl strach. Strach, že na sebe a na svou rodinu definitivně přivolá kletbu. To, co mu provedli lidé ze vsi, zatlačil kamsi do úzadí paměti.

Vsunul dlaň do kamene a bylo to, jako by se vnořila do těsné, vlhké sluje, známé ze dnů raného dětství.

Píchl ho trn.

Potřetí od chvíle, kdy Rani převzal tuto úlohu, ho neviditelná bodlina píchla do bříška prostředníku. Bolest ustoupila, zato se ovšem objevilo něco jiného.

Poprvé si Rani ještě myslel, že se mýlí. Jenže napotřetí už se to nedalo odbýt jen mávnutím ruky. Bylo to, jako by mu poraněný prst olízl drsný jazyk a jako by mu z něj současně sála jemná ústa.

Pak šlo všechno velmi rychle.

Obelisk se rozdělil, aniž přitom vydal své tajemství. Rani viděl pouze nádobu na hliněné střepy. Neviděl ovšem nic, co by vysvětlovalo jeho podivné pocity před několika vteřinami. Ani onen trn. Chlapec se cítil - jako ostatně v předchozích případech - trochu zesláblý. Když přímo za sebou zaslechl hluk, věděl, co to je.

"Díky," řekla žena. "Ustup stranou. Pokusím se pospíšit si."

Nejenže uposlechl, ale dokonce se k ní otočil zády. Nechtěl se dívat. Nikomu jinému by nedovolil to, co se chystala udělat. Byl jí ovšem zavázán. A namlouval si, že ta žena přece nechce udělat nic špatného...

Vážně nechce?

Slyšel, jak o sebe střepy dřou. Za pár minut nastalo ticho.

Když se otočil, žena zmizela.

Chlapec nepocítil úlevu. Strach, že ONI by mohli najít nějakou stopu, že střepy četl někdo před NIMI, narůstal v Raniho podvědomí až do panické hrůzy.

Jako v tranzu začal střepy ukládat do vaku.

Opustil prostranství s obeliskem a udělal to, co udělat musel.

Lilith sledovala Raniho ještě chvíli pohledem. Teď už se nedokázala ovládnout. Vrátila se zpět do Bahadurova domku.

"Kdo je Usha?" zeptala se.

"Pramodova žena," odpověděl Bahadur. "Bydlí na severním okraji osady."

Popsal jí přesně cestu. Pak ho donutila, aby jí pomohl uzpůsobit účes zdejším zvyklostem. Ukázalo se to velice nešikovné, ale na krátkou dobu to snad mohlo stačit.

Dříve, než vyrazila, se celou hodinu věnovala Bahadurovi - bylo to déle, než kdy působila hypnotickou silou na kohokoliv jiného. Stálo ji to také mnohem více síly. Přesto ovšem od něj vynaloženou energii nehodlala získat nazpět. Nelíbil se jí ani jako muž, ani jako člověk, ba ani jako dárce krve!

Když vyšla z chatrče, doufala, že instrukce, které dala Bahadurovi, přetrvají po celý jeho život. Po Raniho návratu do vsi se ho ujme jako syna a bude muset napravit vše, co mu způsobil. Zeptá se i Raniho matky, které vzal muže, jestli by ho přijala jako hlavu rodiny. Ať se matka svobodně rozhodne.

Uskok, kterého se Lilith nechtěla vzdát, spočíval v tom, že Bahadurovi přikázala, aby si v případě, že ho nepřijme ani Rani, ani zbytek jeho rodiny, sám vzal život.

Během několika minut dorazila k domku, kde žila žena, jejíž jméno Lilith našla na většině hliněných střepů.

Usha.

Ona i její muž byli ještě vzhůru, když Lilith vešla do jejich chýše. Nervozita nedovolovala mnoha lidem v noci po dni soudu usnout.

Mohlo to postihnout kohokoliv. A většina lidí z toho měla strach.

Když se Lilith jako přízrak objevila u lůžka bezdětné dvojice, oba se zřejmě domnívali, že ONI přišli. Usha přidušeně vykřikla.

Její muž vyskočil a zaujal pozici neohroženého bojovníka, který se nechtěl jen tak smířit se smrtí vlastní nebo své ženy.

To, co Lilith viděla, se jí líbilo, nejen pokud šlo o charakter. Paramod měl mnohem přitažlivější zevnějšek než Bahadur. Také Usha byla pěkná.

Lilith neztrácela čas. Mohla jen tušit, jak to bude probíhat, kdyby si pro Ushu přišli. Nikdo, ani Bahadur jí nedokázal říci, podle čeho se ti z chrámů orientují, když hledají svou oběť. Měli snad jména vesničanů v hlavě? Četli jejich myšlenky?

Neexistovala žádná záruka, že Lilithin plán bude fungovat. Rozhodně se Nepálce nepodobala. Ale možná jí při tom úskoku pomůže noc. Byl to pokus, jak překazit dílo těm, kteří pěstovali tento krutý kult, jehož smysl a účel byl pořád ještě zahalen rouškou tajemství.

Se vší silou, která jí ještě zbývala, vsugerovala Lilith Ushe, aby se ukryla do skříně a ještě před rozbřeskem i se svým

mužem utekla z osady dolů na pláň. Než ji pustí ze skříně, měla potlačit jakoukoliv myšlenku o své identitě.

Bude se teprve muset ukázat, jestli to pomůže.

Když Ushu zamkla, otočila se Lilith k Pramodovi. Toho ovlivnila podobně jako Ushu. S jedním rozdílem: Po dobu, kdy u něj bude Lilith ležet a zaujme místo jeho ženy, si měl Pramod myslet, že je to Usha!

Jako protislužbu za to, že Lilith zachrání život ženě a štěstí obou, byla přesvědčena, že má právo také něco od těch dvou žádat.

Protože bylo nutno každou chvíli počítat s tím, že se objeví ti z chrámů, nejprve se napila Pramodovy krve. Vůbec se nebránil, když se mu její zuby zakously do hrdla.

Tlumené zasténám z jeho úst dokonce nasvědčovalo tomu, že má z jejího počínání morbidní požitek.

Také Lilith to velice vzrušovalo: Musela se ovládat, aby si z jeho životní síly nevzala více, než bylo zapotřebí.

Když své šaty přizpůsobila tomu, co na sobě měla Usha, věděla, že i symbiont odpovídá jejímu tajnému přání, přejít od povinnosti k zábavě.

Rozkošnicky zpečetila stopy po kousnutí na Pramodově krku posledním polibkem. Pak se mu opět položila do náruče a nechala mu čas, aby v ní viděl to, co chtěla.

Když jí začal přes látku jejího oděvu mnout ňadra, okamžitě jí ztvrdly bradavky. Povzdech z jejích úst byl přechodem k příjemnější části.

Lilith zapudila z myšlenek smrt, kterou po příletu do Indie poznala už v tolika různých podobách.

Jsem Usha, sugerovala si.

Pro ztraceného přítele Duncana zde teď nebylo místa. Stejně tak jako nebylo místo ani čas pro - možná - nového přítele Himachala Pradeshe.

"Jsem Usha !"

"Miluj mne!" vydechla, když jeho ruce začaly přejíždět po jejím těle stále žádostivěji.

Přetáhl ji na sebe. Jeho prsty byly všude. Jeho rty líbaly obnažená ňadra.

Jsem Usha...

Líbala jeho úd, který v jejích dlaních narostl do úctyhodné velikosti. Když do ní vnikl, zachvěla se. Věnoval jí tolik něhy, že se téměř začala cítit provinile. Jen s námahou se jí podařilo lest dovést až do konce.

Jsem...

COSI PŘIŠLO.

Něco absolutně cizího se vřítilo do místnosti.

Pramod nad Lilith ztuhl.

Bylo to, jako by se čas v poloupírce a kolem ní zastavil.

(... Usha... jsem... Usha)

Dokonce i její myšlenky jako by obklopovala jinovatka a mráz. Myšlenky zpomalily - a zanikly!

Byl to KONEC.

K sutinám chrámu se blížil čtyřnohý lovec ve stříbřitě šedé kožešině. Bylo zvláštní, že rozvaliny nebylo ze vzduchu vidět. Vlk to zjistil, když se snažil okolí prozkoumat v podobě havrana.

Toto byl Landruův druhý pokus, jak vypátrat tajemství onoho místa. Před několika dny neuspěl, protože podcenil moc těch, kteří se zde ukryli. Svou existenci uhájil jediné díky okamžitému útěku.

Selhaly i následné pokusy dozvědět se o chrámech něco více od vesničanů. Nikdo z těch, kdo si říkali poslové, nevěděl přesně, komu vlastně slouží.

Aby se konečné dostal dál, musel podstoupit největší riziko. Jen Landru věděl, proč kvůli onomu posvátnému předmětu upírů zanechal všeho ostatního. Jen on věděl, jakou vinu na sebe vzal.

Chrám ho magicky přitahoval...

Kde to jsem?

Visela sevřená v jakési pavučině, která ji obklopovala ze všech stran. Kolem ní bylo zářivě jasno. Světlo se vpíjelo do pórů jejího těla a odtamtud až do nejzazších struktur buněk. Lilith nechápala, že je nahá. Opravdu nahá. Kde zůstal symbiont?

Kdosi zase vypnul její myšlenky, jako by otočil vypínačem. KDO?

Během toho, co se rozhlížela, pochopila, že zřejmě dospěla ke svému cíli. Ale za jakou cenu?

Vznášela se pod kupolí, která čněla nad obrovským prostorem připomínajícím dóm. Strop zlatavě zářil. Světlo bylo... zlaté.

Na zemi pod Lilith hořela dýmící směs, která ovšem nevydávala žádnou vůni. Vzhůru se vznášely pouze barevné obláčky a kdesi nad Lilith beze stopy mizely. Dým jí pronikal do všech pórů a pokožka jí přitom měkla a stávala se vláčnější.

Kolem Lilith vládlo ticho - až do chvíle, kdy do chrámu vešlo procesí - mnohem podivnější než to, které Lilith viděla v Yakshamalle, když pálili mrtvé.

Postavy v rudých kápích nesly dovnitř uzavřená, umně zdobená nosítka a postavily je u nádoby s kadidlem. Když se dveře nosítek otevřely, stalo se něco, s čím vůbec nepočítala. Neviděla už, kdo vystoupil. Kolem ní najednou

nastala tma. Neviditelná pavučina jí náhle sevřela ze všech stran jako neproniknutelný obal. Pak jí do mozku začaly ze tmy pronikat jako žhavé blesky nejrůznější scény. A s nimi se dostavilo i poznání:

Zmýlila jsem se. Možná i Landru?

Nebo snad ví, že kalich není ani zde?

Před ní se zhmotnila obrovitá otevřená kniha. Stránky byly z lidské kůže a popsány byly lidskou krví. Lilith spatřila piktogramy, které se nepoužívaly nikde na světě - pouze zde. A co bylo nejfantastičtější - ona jim rozuměla!

Kniha měla začátek, ale nikoliv konec. Psala se pořád dál. I nyní!

Lilith nevěděla, odkud přišlo toto poznání. Ale se zachvěním pochopila, že další stranou této knihy se má stát ona. A čísi hlas pronesl:

"A TEĎ Z NÍ STÁHNĚTE KŮŽI!"

1 Vampýra sv. č. 6, Stopa krve

??

??

??

??